

Na ceste k trónu je len jedna
prekážka: druhá sestra.

A dark, ornate throne with a cross on top, surrounded by flames and snakes. The throne is set against a black background. The text 'JEDEN' is written in a white, serif font across the top of the throne. The text 'TEMNÝ' is written in a white, serif font across the middle of the throne. The text 'TRÓN' is written in a white, serif font across the bottom of the throne.

JEDEN

TEMNÝ

TRÓN

KENDARE BLAKE

COOL
BOO

Jeden temný trón

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.sk

Kendare Blake

Jeden temný trón – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

JEDEN
TEMNÝ
TRÓN

JEDEN
TEMNÝ
TRÓN

KENDARE BLAKE

ONE DARK THRONE © Kendare Blake, 2017

First published by HarperTeen, an imprint of HarperCollins Publishers.

Translation rights arranged by Wolf Literary Services LLC, USA.

All rights reserved.

Translation © Jozef Klinga, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0728-2

ISBN e-knihy 978-80-566-0795-4 (1. zverejnenie, 2018)

PREHLAD POSTÁV

INDRID

hlavné mesto, domov kráľovnej Katharine

ARRONOVCI

Natalia Arronová, *hlava rodiny Arronovcov, predsedníčka Čiernej rady*

Genevieve Arronová, *Nataliina mladšia sestra*

Antonin Arron, *Nataliin mladší brat*

Pietyr Renard, *Nataliin synovec, syn jej brata Christophu*

ROLANT

domov kráľovnej Mirabelly

WESTWOODOVCI

Sara Westwoodová, *hlava rodiny Westwoodovcov, obľúbený živel: voda*

Bree Westwoodová, *dcéra Sary Westwoodovej, priateľka kráľovnej Mirabelly, obľúbený živel: oheň*

VLČÍ PRAMĚŇ

domov královnej Arsinoe

MILONOVCI

Cait Milonová, *hlava rodiny Milonovcov, pomocník: vrana Eva*
Ellis Milone, *Caitin manžel a otec jej dcér, pomocník: biely španiel Jake*

Caragh Milonová, *Caitina a Ellisova staršia dcéra, vykázaná do Čiernej chatrče, pomocník: Juniper, hnedá lovecká sučka*

Madrigal Milonová, *Caitina a Ellisova mladšia dcéra, pomocník: vrana Aria*

Juillenne Milonová, *prezývaná Jules, Madrigalina dcéra, najmocnejšia naturalistka za posledných šesťdesiat rokov a priateľka královnej Arsinoe, pomocník: horská levica Camden*

SANDRINOVCI

Matthew Sandrin, *najstarší syn rodiny Sandrinovcov. Bývalý snúbenec Caragh Milonovej.*

Joseph Sandrin, *prostredný syn rodiny Sandrinovcov, priateľ kráľovnej. Strávil päť rokov vo vyhnanstve na pevnine.*

iné postavy

Luke Gillespie, *majiteľ Gillespieho knihkupectva, priateľ kráľovnej Arsinoe, pomocník: Hank, čierno-zelený kohút*

William Chatworth mladší, *prezývaný Billy a junior, priateľ Josepha Sandrina, nápadník kráľovien Fennbirnu*

CHRÁM

veľkňažka Luca

kňažka Rho Murtra

Elizabeth, *novicka a priateľka kráľovnej Mirabelly*

ČIERNA RADA

Natalia Arronová, *travička*

Genevieve Arronová, *travička*

Lucian Arron, *travič*

Antonin Arron, *travič*

Allegra Arronová, *travička*

Paola Vendová, *travička*

Lucian Marlowe, *travič*

Margaret Beaulinová, *bojovníčka*

Renata Hargrovová, *neobdarená*

PANSTVO EFEMÉRA

Natalia Arronová kritickým okom pozoruje, ako sa jej mladšia sestra opäť kvartíruje do Efeméry. Genevieve musela opustiť panstvo len na pár mesiacov, no keď niekto prejde pohľadom po nekonečnom rade kufrov, ktoré služobníctvo práve vlečie pred hlavný vchod, mohol by si pomyslieť, že od jej odchodu prešli celé roky.

„Už sa neviem dočkať, ako sa opäť vyspím vo vlastnej posteli,“ vyhlási Genevieve a zhlboka sa nadýchne. Panstvo vonia vylešteným drevom, knihami a štiplavým otráveným gulášom, ktorý sa varí v kuchyni.

„Posteľ v mestskom dome je tiež tvoja vlastná,“ odvetí Natalia. „Nepretvaruj sa, že si tam trpela.“

Kútikom oka Natalia vrhne po svojej nižšej sestre kontrolný pohľad. Genevieve sa mierne červená a vo fialových očiach jej tancujú iskričky. Dlhé plavé vlny jej padajú na plecia. Všetci ju poznajú ako krajšiu zo sestier Arronových. Keby len ľudia

vedeli, aké zvrátené myšlienky sa preháňajú tou peknou hlavičkou...

„Keďže si opäť doma, snaž sa byť užitočná,“ pokračuje Natalia. „Čo si šuškejú v rade?“

„Tvoju historiku som rozšírila, ako si mi prikázala: že kráľovná Katharine prežila útok medveďa, ktorého proti nej poštvala kráľovná Arsinoe, a múdro sa skryla, kým nebezpečenstvo nepominulo. Napriek tomu však začali kolovať aj klebety.“

„Aké klebety?“

„Najmä nezmysly.“ Genevieve mávne rukou, no Natalia zvráti čelo. Nezmysly sa môžu ľahko premeniť na pravdu, keď si ich ochotne vypočuje dosť uší.

„O akých nezmysloch hovoríš?“

„Že Katharine útok *neprežila*. Podaktorí sa dokonca domnievajú, že videli jej smrť na vlastné oči, iní sa zasa dušujú, že ju videli vracat' sa do Efeméry – špinavú od hlavy po päty, bielu ako duch a so suchými zakrvavenými perami. Volajú ju *nemŕtva Katharine*. Verila by si tomu?“

Natalia sa nahlas zasmee a prekríži si ruky na prsiach. Absolútne smiešne. No i tak sa jej to nepáči.

„Čo sa však naozaj dialo s Katharine počas tých niekoľkých dní, kým bola nezvestná?“ vyzvedá Genevieve. „Vari to nevieš ani len ty?“

Natalii sa pred očami mihne obraz Katharine z pamätného večera, keď sa vrátila pokrytá špinou a krvácajúcimi ranami. Stála ako socha vo vstupnej hale, nevydala jediného hláska, zamotané čierne vlasy jej padali do tváre. Vyzerala ako netvor z nočných môt.

„Viem dosť,“ odpovie a odvráti sa od sestry.

„Povráva sa, že sa zmenila. Je to pravda? Do akej miery? Je už dosť silná, aby pokračovala vo výcviku s jedmi?“

Natalia sťažka preglgne. Nijaký výcvik už nebude treba. Nič však nepovie, ale prikývne, aby Genevieve naznačila, že má íť za ňou, kým sa vyberie pohľadať Kat. Nech sa len Genevieve presvedčí na vlastné oči.

Spoločne kráčajú dlhými chodbami panstva, spoza zatiahnutých závesov presvitá len matné svetlo. Kroky sluhov, ktorí ešte stále premiestňujú Genevievinu batožinu, sa za nimi postupne vytratia.

Genevieve si vyzlečie cestovné rukavičky a uloží si ich do vrecka jazdeckých nohavíc. Hladký, žiarivo červený velúrový kabát s nimi znamenite ladí. Rýchlym pohybom si opráší stehno od neviditeľného zrnka prachu.

„Čaká nás ešte toľko práce,“ postážuje sa. „Nápadníci by sa sem mohli prirútiť ako na koni už zajtra ráno.“

Natalii zaškľbe kútikom úst. *Nápadníci*. Lenže iba jeden jediný požiadal o prvú audienciu u Katharine. Ten plavovlasý mládenec, Nicolas Martel. Napriek Katharininmu bravúrnemu vystúpeniu na otrávenej hostine počas Beltainu sa zvyšní dvaja nápadníci rozhodli vyskúšať šťastie u kráľovnej Arsinoe.

U Arsinoe so zjazvenou tvárou, rozstrapkanými nohavicami a krátkymi strapatými vlasmi. Ako sa toto niekomu môže zdať príťažlivé? Všetci sú pravdepodobne zvedaví, kedy sa opäť predvedie so svojim medvedom.

„Kto by si pomyslel, že o našu kráľovnú sa bude uchádzať len jeden nápadník?“ zhrnie Genevieve zatrpknutý výraz svojej sestry jednou vetou.

„Počet nie je dôležitý. Nicolas Martel je ten najlepší. Keby otec Billyho Chatwortha nebol náš dlhoročný spojenec, padla by moja prvá voľba na Nicolasa.“

„Billyho Chatwortha sme stratili, keď padol do pazúrov medvedej kráľovnej,“ zašomre Genevieve. „Celý ostrov to už vie.“

„Billy Chatworth urobí, čo mu otec prikáže,“ vyprskne Natalia. „A nevolaj Arsinoe *medvedia kráľovná*. Nechceme predsa, aby sa tá prezývka uchytila medzi poddanými.“

Prejdú popri schodoch, ktoré vedú ku Katharininým komnatám.

„Nie je vo svojej izbe?“ začuduje sa Genevieve.

„Dnes už nikto poriadne nevie, kadiaľ sa túla.“

V tej chvíli okolo nich prechádza slúžka s vázou plnou čerstvých oleandrových halúzok a chvatne sa ukloní.

„Kde je kráľovná?“ spýta sa jej Natalia.

„V zimnej záhrade, pani moja,“ odpovie dievčina.

„Ďakujeme,“ ozve sa Genevieve, prudkým pohybom slúžke strhne z hlavy čepiec a odkryje jej tmavé korenky vlasov, ktoré si odfarbuje na rovnaký plavý odtieň, akým sa pýšia všetci Arronovci. „A teraz si choď dať do poriadku vlasy.“

Zimná záhrada je vzdušná a zaliata svetlom, lebo vysoké okná nezakrývajú závesy. Steny žiaria bielou farbou a na pohovke ležia pestrofarebné vankúše. Akoby táto miestnosť vôbec nepatrila k sídlu Arronovcov a využíva sa takmer výlučne na prijímanie návštev. Teraz v nej však Natalia a Genevieve nájdu Katharine, ktorá stojí uprostred záplavy malých balíčkov a potichu si hmká na neznámu nôtu.

„Aha, kto sa k nám vrátil,“ prehovorí Natalia.

Katharine pritlačí vrchnák na rozkošnú fialovú škatuľku, otočí sa k oboj ženám a usmeje sa od ucha k uchu.

„Genevieve! Aká som len rada, že Antonin aj ty ste sa vrátili do Efeméry.“

Genevieve civie na kráľovnú s otvorenými ústami. Naposledy Katharine videla po jej návrate, a vtedy bola ešte stále v otrasnom stave, neumytá a s vytrhanými nechtami, po ktorých zostali len škaredé chrasty na končekoch štíhlych prstov.

Kým Nataliina sestra len nechápavo gáni na Katharine, vie jej Natalia bez najmensej námahy čítať myšlienky. Kam sa podelo to dievčatko s naivným pohľadom bábiky a prísne zapleteným vrkočom? Tá vycivená plachá laň, ktorá poslušne skloní hlavu a zasmee sa, až keď začne niekto iný?

Nech už stará Katharine trčí kdekolvek, tu rozhodne nie je. „Antonin...“ zasekne sa Genevieve, keď sa jej konečne vráti reč. „On už prišiel?“

„Prirodzene,“ odpovie Natalia. „Jeho som zavolala späť ako prvého.“

Genevieve je ešte stále taká vykoľajená z pohľadu na kráľovnú, že ani len nezaškripe zubami. Katharine k nej rýchlymi krokmi pristúpi a chytí Genevieve za zápästia. Ak si aj kráľovná všimne, že sa obe netradične samovoľne myknú, nedá to najavo. Namiesto toho sa na ňu len ďalej usmieva a ťahá ju do stredu zimnej záhrady.

„Páčia sa ti moje darčeky?“ Katharine ukáže na balíčky. Všetky vyzerajú nádherne, dôkladne zabalené do pestrofarebného papiera a previazané saténovými stužkami alebo veľkými bielymi zamatovými mašľami.

„Od koho sú?“ zaujíma sa Genevieve. „Od nápadníkov?“

„Nejde o to, *od* koho,“ odvetí Katharine, „ale *pre* koho. Len čo doladím posledné detaily, odídu do Rolantu, k mojej milej sestričke Mirabelle.“

Katharine láskyplne pohladí jednu mašľu ukazovákom v čiernej koženej rukavici.

„Prezradíš nám aj to, čo sa v nich ukrýva?“ spýta sa Natalia. „Alebo máme hádať?“

Katharine prudko pokrúti hlavou a jeden zatúlaný prameň čiernych vlasov jej pristane na pleci. „Moja sestra v nej nájde prejavy pozornosti od výmyslu sveta: jedom naimpregnované

rukavice, otrávené šperky alebo napríklad vysušený púčik chryzantémy, ktorá je potretá toxínom, čo začne účinkovať v horúcom čaji a rastlina vďaka nemu rozkvitne.“

„To nebude nikdy fungovať,“ vyjadrí Genevieve svoje pochyby. „Všetky balíčky prejdú kontrolou. Mirabellu nemôžeš zabiť dvomi-tromi rozkošnými darčekom.“

„Veď aj naturalistku sme takmer skántrili jedinou sladkou pozornosťou,“ namietne Katharine potichu. Potom zavzdychá. „Ale asi máš pravdu. Tieto tu sú len na pobavenie.“

Natalia si premeria kopolu škatúl. Stojí ich tu zo desať, rozličnej veľkosti a farby. A pravdepodobne doručia každý zvlášť v rukách rozličných poslov. Tí sa zasa niekoľkokrát vymenia v rôznych mestách, kým balíčky nakoniec doputujú do Rolantu. Pomerne veľa námahy pre trocha zábavy.

Katharine pomaluje širokú stuhu na ďalšej škatuli zopár čiernymi atramentovými hviezdami a okrasnými slučkami. Potom sa posadí na kreslo potiahnuté zlatobielym brokátom a načiahne sa po tanier s čiernymi bobuľami ľuľkovca. Celú hrst si vhodí do úst a požuje ich s takou vášňou, že jej jedovatá šťava steká po brade. Genevieve zalapá po dychu a otočí sa k Natalii, no tá jej nevysvetlí, čo sa deje. Len čo sa Katharinine najhoršie rany zahojili, vrhla sa na jedy a začala ich konzumovať, ako sa na kráľovnú travičov patrí.

„Ešte stále ani slovo o Pietyrovi?“ spýta sa kráľovná, kým si z brady utiera šťavu.

„Nie. Nič nové. Ihneď po tvojom návrate som mu poslala list a pozvala ho k nám. Navyše som poslala aj správu môjmu bratovi, aby láskavo zistil, kde sa jeho syn tak dlho túla. Lenže zatiaľ neprišla odpoveď ani od Christophu.“

„V tom prípade napíšem Pietyrovi sama,“ rozhodne sa Katharine. Pritlačí si ruku na brucho, akoby ľuľkovec práve začal účin-

kovať. Keby sa Katharinin dar konečne prebudil, nespôsobil by jej jed nijaké bolesti. A aj tak sa zdá, že teraz znesie viac ako pred svojím záhadným zmiznutím. Pri každom jedle si dopriava toľko jedu, akoby sedela za stolom s *Gave Noir*. Katharine sa žiarivo usmeje. „Ten list mu pošlem ešte dnes, kým sa vyberiem do chrámu.“

„To je dobrý nápad,“ prikývne Natalia. „Som si istá, že ho presvedčíš, aby sa vrátil.“

Krátkym gestom naznačí svojej sestre, aby opustila zimnú záhradu. Chuderka Genevieve. Už vôbec nevie, ako sa má správať. Najradšej by k dievčine bola odporná, pošticovala by ju alebo vyplieskala, no táto kráľovná by jej úder s najväčšou pravdepodobnosťou vrátila. Genevieve len mlčky zvráťí čelo a vystrúha mierny pukerlík.

„Takže jej dar sa prebudil?“ spýta sa šeptom, len čo sa obe vrátia k schodisku. „Videla si, ako zožrala tie bobule? No keď mi podávala ruku, aj cez jej rukavice som cítila, že má opuchnuté prsty.“

„Neviem,“ odpovie Natalia potichu.

„Žeby sa jej dar práve vyvíjal?“

„Ak je to pravda, ešte nikdy som nevidela, aby sa to dialo takto.“

„Lenže ak sa jej dar ešte neprebudil, mala by byť opatrnejšia. Priveľa jedu... mohla by si sama uškodiť. Možno dokonca natrvalo.“

Natalia náhle zastane.

„Ja to dobre viem. Jednoducho jej v tom však nedokážem zabrániť.“

„Čo sa s ňou porobilo? Kde bola celé dni?“

Natalia si opäť spomenie na zúboženú, na kosť premrznutú dievčinu, ktorá sa vkradla do Efeméry ako tieň. Táto postava sa

jej občas vynorí v snoch a na stuhnutých mŕtvoľných nohách sa suchce k jej posteli. Natalii prebehne mráz po chrbte. Napriek okolitému teplému letnému vzduchu odrazu zatúži po ohni v kozube a hrubej deke na pleciach.

„Možno bude lepšie, keď sa to nedozvieme.“

Katharinin list Pietyrovi obsahuje len šesť riadkov:

Môj najmilší Pietyr,

vráť sa mi, ihneď.

Neboj sa.

Príď rýchlo.

Tvoja

kráľovná Katharine.

Chudák Pietyr. Katharine si predstavuje, ako kamsi zaliezol. Alebo sa bezhlavo rúti hustými kríkmi plnými trňov, čo mu ako ostré nože trhajú kožu – ako ona v pamätný večer, keď za ním bežala k okraju Brekciovej hĺbavy. V onen večer, keď ju do nej zhodil.

„Musím opatrne voliť slová, Zlatka,“ pošepne hadovi, ktorý sa jej ovíja okolo zápästia. „Aby ma ešte stále považoval za svoju poddajnú kráľovnú.“ Usmeje sa. „Nesmiem ho vydesiť.“

Pietyr si pravdepodobne myslí, že po návrate skončí v žalári pod Volrojom. Že kráľovná dá pokyn dozorkyni s darom vojny, aby mu silou mysle tlkla hlavu o kamenné múry cely, kým mu nevystrekne mozog. Katharine však nikomu neprezradila, akú rolu hral v jej páde do čieročiernej priepasti. A ani to rozhodne neurobí. Natalii povedala, že na úteku pred Arsinoiným medveďom spanikáрила, potkla sa a z vlastnej nešikovnosti spadla do Brekciovej hĺbavy.

Katharine zdvihne zrak od písacieho stola a zadíva sa z okna. Na východe, za skalnatými pahorkami, sa v popoludňajšom svetle trbliece hlavné mesto Indrid. A v jeho srdci sa k nebu týčia obe čierne veže Volroja, majestátneho paláca, ktorý zatieňuje všetko ostatné. Akoby palác prinútil ešte aj hory za sebou, aby sa prikrčili ako trolovia pred jasným slnečným svetlom.

Bobule ľuľkovca jej spôsobujú žalúdočné kŕče, no Katharine ani len nezvraští tvár. Koniec koncov, prešiel už mesiac, odkedy sa z posledných síl vyškríabala z priepasti v srdci ostrova a teraz Katharine jednoducho vydrží hocičo.

Predkloní sa a zatlačí na okno, aby sa otvorilo. V posledných dňoch sa v jej komnatách vznáša mierny zápach zvratok a rozličných zvierat, na ktorých skúša svoje jedovaté zmesi. Na všetkých stoloch a skrinkách stoja klietky s vtákmi a malými hlodavcami, ďalšie utvárajú rad pri stene. Niektoré zvieratá sú už mŕtve a čakajú, kedy niekto vynesie ich mŕtvoly.

Katharine zaklepe prstom po klietke na písacom stole, aby vyplašila sivú myšku, ktorá v nej má dočasný domov. Je slepá na jedno oko a od rozmanitých jedov, ktoré jej Katharine dala zožrať či vypiť, jej vypadala takmer všetka srst'. Keď jej kráľovná pomedzi mreže posunie kúsoček sušienky, zvieratko k nej síce placho docupká, no len ju opatrne oňuchá. Priveľmi sa bojí ochutnať.

„Kedysi som bola len sivá myš,“ vyhlási Katharine a vyzlečie si jednu rukavicu. Otvorí dvierka na klietke a pohladká holý chrbát drobného hlodavca.

„Lenže už nie som.“

VLČÍ PRAMENĚ

Arsinoe a Jules sedia za kuchynským stolom a krájajú nadrobno červené zemiaky, keď sa do kuchyne ako stádo volov vrúti Julesin dedo Ellis so svojím psím pomocníkom. Veľavravne nadvihne sivé obočie a zamáva pred nimi tenkou, tmavou obálkou s pečatou Čiernej rady.

Starká Cait na chvíľu prestane sekať bylinky, aby si z čela odfúkla pramienok vlasov.

Potom sa tri ženy opäť venujú príprave obeda pre celú veľkú rodinu.

„Vari si ho nikto nechce prečítať?“ spýta sa Ellis. Položí list na stôl a zdvihne svojho španiela Jaka zo zeme, aby mohol psík oňuchať zemiaky.

„Načo?“ odfrkne Cait. „Vieme si domyslieť, čo sa v ňom píše.“ Mykne bradou k miske na opačnom konci kuchyne. „Radšej mi rozbi štyri vajcia, prosím ťa.“

Ellis položí Jaka na zem a roztrhne obálku.

„Výslovne nás upozorňujú, že už všetci nápadníci požiadali o prvú audienciu u kráľovnej Katharine,“ zhrnie obsah viet, ktoré si prečítal.

„Klamú,“ zamrmle Jules.

„Možno hej, no to je fuk. Okrem toho nám píšu, že u nás smieme privítať nápadníkov Thomasa – Tommyho – Stratforda a Michaela Percyho.“

„Dvoch?“ Arsinoe znechutene zvráti nos. „Prečo hneď dvoch? A načo vôbec?“

Jules, Cait a Ellis si vymenia veľavravné pohľady. Je to obrovská pocta, keď v rovnakom čase príde viac ako len jeden nápadník. Pred Beltainom a vystúpením s medveďom by nikto nerátal s tým, že by vôbec niekto požiadal o audienciu u Arsinoe, nieto ešte dvaja nápadníci zároveň.

„Môžu sem kedykoľvek prísť,“ zhodnotí Ellis. „A kto vie, dokedy tu zostanú, keď sa im zapáčiš.“

„V tom prípade sa za nimi do týždňa len tak zapráši.“ Arsinoe presekne zemiak, ktorý jej nič neurobil.

Jules vytrhne Ellisovi obálku.

„Tommy Stratford a Michael Percy.“ Na beltainskú slávnosť má síce iba rozmazané spomienky, no vie, že ide o mládencov, ktorí sa počas Vylodenia plavili v jednom člne. Vtedy sa jej zdalo, že sa ustavične len smejú. Billy by ich bol najradšej zaškrtil.

Arsinoe vstane, odloží nôž a navŕši posledné nakrájané zemiaky na drevenú dosku.

„Hotovo, Cait. A čo teraz?“

„Teraz vypadneš z tohto domu,“ odpovie Cait. „Nemôžeš sa večne ukrývať v mojej kuchyni.“

Arsinoe sa zosunie na stoličku ako vrece zemiakov. Obyvatelia Vľičieho prameňa sa jednoducho nevedia nabažiť svojej medvedej kráľovnej. Na trhovisku sa okolo nej vždy zletia ako krdel'

vrán a neustále sa vypytujú na jej medveďa. Kupujú mu veľké šťavnaté ryby so striebornými šupinami a myslia si, že si na nich pochutná aj Arsinoe. Najlepšie na surových a priamo pred ich očami. Naturalisti totiž nevedia, že celé predstavenie s medveďom bol len jeden veľký podfuk. Že ho na pódium privolali iba na obrad Oživenia a že tancoval, ako Arsinoe pískala, len vďaka Julesinmu mocnému daru a Madrigalinej nízkej mágii. Pravdu poznajú iba Milonovci a Joseph s Billym. A ešte menej ľudí pozná Arsinoe najväčšie tajomstvo: že nie je nijaká naturalistka, ale travička. Ona sama objavila svoj dar až vtedy, keď spolu s Jules zjedli otrávené sladkosti od Katharine. Jules vtedy takmer zomrela a ešte stále mierne kríva a má silné bolesti. Arsinoe však ani len nerozbolelo brucho.

O toto tajomstvo sa delí iba s Jules a Josephom.

„Poď so mnou.“ Jules potľapká Arsinoe po pleci a meravo sa zdvihne zo stoličky. Jej pomocníčka, horská leviaca Camden, tiež vyskočí, no dáva si pritom pozor na plece, ktoré si zlomila, keď na nich zaútočil Arsinoe prvý pomocník, ktorého prilákala nízka mágia. Dnes už mŕtvy medveď, ktorý kráľovnej dokaličil tvár. Medzi útokom, ktorý zmrzačil levicu, a otravou sladkosťami, ktorý urobil mrzáka z Jules, neprešli ani dva mesiace. Takmer sa zdá, že Bohyňa má zvrátený zmysel pre humor a povedala si, že takto sa tie dve budú lepšie dopĺňať.

„Kam ideme?“ vyzvedá Arsinoe.

„Hlavne preč z tohto domu,“ zašomre Cait, kým vyhadzuje zopár zeleninových šupiek na vrch kredenca, aby si ich mohli zobrať vrany Aria a Eva. Len čo obidva operence začnú vďačne zobať, dodá Cait tichším hlasom: „Jules, nemám ti ešte uvariť čaj z vŕbovej kôry, kým odídete?“

„Netreba, starká. Je mi fajn.“

Vonku na dvore pochoduje Arsinoe za Jules a Camden, ktoré si vychutnávajú hrejivé slnečné lúče na meravých údoch. Kúsok za kurínom však náhle zabočí k bukovej siahovici.

„Čo sa to tam prehrabávaš?“ spýta sa Jules.

„Ale, nič.“ Lenže o chvíľu sa Arsinoe vráti s knihou a dôkladne oprašuje hladkú zelenú obálku od pilín a suchej kôry. Keď ju zdvihne, Jules nesúhlasne zvráští čelo. Je to kniha venovaná jedovatým rastlinám, ktorú Arsinoe v tajnosti prepašovala z Lukovho kníhkupectva.

„Si strašne neopatrná,“ pokarhá ju. „Čo keď ťa s ňou niekto uvidí?“

„Potom si pomyslí, že chystám pomstu kvôli tomu, čo sa ti prihodilo.“

„Hodláš pomocou nejakej knihy otráviť travičov? Traviča nemôžeš otráviť, alebo vari hej?“

„Povedz to desaťkrát rýchlo za sebou.“

„Myslím to vážne, Arsinoe.“ Hoci na dvore okrem nich a levice nie je ani živá duša, Jules prejde do šepotu. „Keby niekto zistil, čo naozaj si, prideme o našu jedinou výhodu. Chceš to riskovať?“

„Nie,“ prizná Arsinoe potichu. Už sa nechce hádať a pomaly má plné zuby Julesinho ustavičného tárania o výhodách a stratégiách. Jules sa začala zamýšľať nad ich novými možnosťami už predtým, ako po otrave sladkosťami vôbec vládala vstať z postele.

„Neznie to presvedčivo.“

„Ani o tom nie som presvedčená. Nechcem svoje sestry zabiť. A neverím ani tomu, že ony chcú zabiť mňa.“

„Lenže to urobia.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Lebo to urobila každá kráľovná v dejinách. Od počiatku vekov.“

Arsinoe zaškrípe zubami. Od počiatku vekov. Jedna prastará legenda hovorí, že Bohyňa zoslala ľuďom dary, ktoré získala obetou kráľovien – prvých trojičiek, ktoré sa narodili, ešte keď ľudia spolunažívali v divých kmeňoch. Najsilnejšia z nich zavraždila svoje dve sestry a ich krv nakrmila ostrov. Od toho dňa vládla ako jediná kráľovná, kým Bohyňa ľudu nezoslala nové trojičky, ktoré vyrástli, zavraždili a nakrmili ostrov. Vraví sa, že kedysi to bol inštinkt. Prastarý pud pozabíjať sa navzájom ako jelene, ktoré sa na jeseň bijú o svoje územie. Lenže to všetko je len príbeh predávaný z generácie na generáciu.

„Arsinoe? Dobre vieš, že to urobia. Že tá zabijú, či už chcú, alebo nie. Dokonca aj Mirabella.“

„Hovoríš to iba kvôli Josephovi,“ bráni sa Arsinoe. „Lenže Mirabella o tom nevedela a... aj tak nemohla urobiť nič iné.“ *Bola to moja vina*, dodala Arsinoe takmer, no ešte stále sa priateľke nevládze priznať k tomu, čo urobila – napriek všetkému, čo už zaplatila ako daň za svoje nevydarené kúзло. Ešte vždy je príliš zbabelá.

„To nie je pravý dôvod,“ tvrdí Jules. „Okrem toho bola celá tá záležitosť s Josephom... iba nedorozumenie. Mirabellu nemiluje. Kým som ležala na pokraji smrti, neopustil moju posteľ ani na sekundu.“

Jules sa nevládze pozrieť Arsinoe do očí. Ako veľmi sa len snažila tomu uveriť. A odpustiť mu.

„Možno by sme sa jednoducho mali vypariť,“ pokračuje Jules. „Niekam sa zašit' a v tichosti počkať, kým jedna kráľovná neskántri svoju sestru. Kým budú jedna druhú vnímať ako cieľ, možno sa vôbec nepohnú za tebou. Načo hľadať tetra v hustých kríkoch, keď uprostred čistiny stojí srnka? Odložila som si nejaké potraviny, len keby náhodou. Zásoby. Na prvý úsek cesty by sme si mohli požičať kone, neskôr ich vymeniť

za ďalšie jedlo a pokračovať pešo. Budeme ustavične v pohybe, v okolí hlavného mesta, kde ťa nebude nikto hľadať. Vďaka tomu sa tiež dozvieme, keď jedna z nich príde o život.“ Jules sa rýchlo pozrie Arsinoe do očí. „A len aby bolo jasné: dúfam, že Katharine zomrie prvá. Bude ľahšie otráviť Mirabellu, keď už zo strany travičov nebude čakať nijaký útok.“

„A ak zomrie prvá Mirabella?“ podpichne ju Arsinoe. Jules pokrčí plecami.

„Potom asi musíš Katharine podrezať krk. Tebe koniec koncov so svojím darom nemôže ublížiť.“

Arsinoe sťažka zavzdychá. Je fuk, ktorá kráľovná zomrie prvá, všetko je to priveľké riziko. Bez medveďa, ktorý by ju bránil, môže Mirabella kráľovnú naturalistov poľahky zabiť, a keď na ňu zaútočí Katharine s otrávenou čepelou, vyšla by pravda o jej travičskom dare najavo. A keby v takom prípade Arsinoe predsa len vyhrala, stáli by potom okamžite všetci Arronovci na prahu jej dverí a odviekli by ju, aby ju posadili na trón ako vlastnú travičku.

Lenže predsa musí existovať nejaké riešenie... nejaká možnosť, ako z toho všetky vyjdeme so zdravou kožou...

Keby sa len Arsinoe mohla porozprávať so svojimi sestrami. V krajnom prípade aj pod nátlakom. Keby len mohla vyvolať nejakú patovú situáciu a všetky tri by ich zatvorili do jednej veže. Keby len spolu mohli hovoriť, potom by sa všetko určite skončilo úplne inak.

„Tej knihy sa musíš zbaviť,“ trvá Jules na svojom. „Neznesiem sa na ňu dívať.“

Arsinoe si previnilo zasunie zväzok pod vestu.

„Ako by si sa cítila ty, keby som ti prikázala nepribližovať sa ku Camden?“ namietne aj tak. „Keď nenávidíš travičov, nenávidíš aj mňa.“

„To nie je pravda, si predsa jedna z nás. Vari tá nevychovali naturalisti? Nie si v hĺbke svojej duše naturalistka?“

„Som Milonová,“ hlesne Arsinoe. „Telom aj dušou.“

Kríky a tráva na lúke severne od Drieňového rybníka rastú tak nahusto, že Arsinoe sa musí hlboko skloniť, aby sa v nich mohla prehrabať. Poslala Jules dolu do dediny, aby v hostinci Levia hlava pohľadala Josepha a Billyho – a sľúbila jej, že za ňou hneď príde, len čo nájde bezpečnú skrýšu pre knihu o jedoch. Čo bola lož. Teraz čupí a prečesáva stebľá trávy, a netrvá jej dlho, kým konečne nájde, čo hľadá: stonku rozpuku jedovatého posiatu okolíkmi drobných bielych kvietkov.

Jed určený pre Arsinoe, ktorý poslala Katharine a z ktorého dačo schytala aj Jules, podľa všetkého obsahoval aj rozpuk. Podľa knihy z Lukovho obchodu spôsobuje pokojnú smrť, keďže telo postupne ochromuje od nôh po hlavu.

„Pokojnú smrť,“ zamrmle Arsinoe pohrdavo. V kombinácii s ostatnými jedmi, ktoré Katharine primiešala do sladkostí, z neho nezostalo nič pokojné. Kdeže, skôr hrôzostrašné. Pomalý, ničivý účinok a príšerné muky pre Jules.

„Prečo si to urobila, sestrička?“ spýta sa Arsinoe nahlas. „Zlostila si sa? Myslela si si, že som na teba poštvala medveďa, aby tá roztrhal?“

Lenže Katharine v jej hlave neodpovedá.

Malá Katharine. Keď boli ešte deti, mala vždy najdlhšie vlasy zo všetkých. A aj najkrajšie. Jej tvárička mala najjemnejšie črty. Často plávala na chrbte v potôčiku za chatrčou, nechala sa unášať prúdom a čierne vlasy sa jej vznášali okolo hlávky ako čierny oblak z chalúh. Mirabella potom použila svoj dar a rozvírila vodu pod štekľivými časťami jej tela, kým sa Katharine neprestala smiať.

Arsinoe sa pred očami mihne spomienka na Julesinu tvár skrútenú od bolesti. S malou Katharine sa neradno zahrávať.

Spontánne sa predkloní a vytrhne rozpuk aj s koreňom. V skutočnosti by mala nadobro zabudnúť na všetky láskyplné spomienky na detské letá. A ani by sa jej nijaké nevynárali, keby nie tej prekliatej sentimentálnej Mirabelly, ktorá jej do pamäti privolala výjavy z udalostí, ktoré sa možno ani nikdy nestali.

„A keby aj,“ zamrmle Arsinoe. „Jules má pravdu.“ Ešte pred koncom tohto roka dve z nich zomrú. A ona napriek všetkým svojim škrupuliam rozhodne nechce patriť k dvom obetiam.

Arsinoe opatrne ovonia kvietky rozpuku. Odporne páchnu. Napriek tomu si napchá celé okvetie do úst. Plesnivý nádych získa akýsi nový rozmer, keď ho začne prežívať a z rastliny vytryskne šťava.

Rozpuk jej nechutí. A i tak ju to, že ho práve je, akosi... naplňa. Pocit, ktorý sa v nej prebúdza, keď požíva jed, sa pravdepodobne podobá na Julesinu radosť, keď prinúti dozrieť jablko na strome, alebo Mirabellino nadšenie, keď privolá vietor.

„Neskôr sa vyvália v sumachovci,“ zachichoce sa Arsinoe a zje aj zvyšok bielych kvietkov. „Ale s tým už to možno preháňam.“

„S čím to preháňaš?“

Arsinoe bleskurýchle cúvne od rozkvitnutého rozpuku, zhodí vytrhnutú stonku na zem a odsunie ju nohou do vysokej trávy.

„Pri Bohyni! Junior!“ oduje sa. „Zakrádaš sa ako duch.“

Billy s úškrnom pokrčí plecami. Akýmsi zázrakom chronicky nemá do čoho pichnúť. A ustavične sa mu darí vypátrať Arsinoe. Žeby to bol dar, aký majú ľudia na pevnine? Dar neznesiteľnosti.

„Čo tu vystrájaš?“ spýta sa jej. „Hádam sa už znova nezahrávaš s nízkou mágiou?“

„Cait ma sem poslala natrhať černice,“ vymýšľa si Arsinoe. Pritom černice ešte dávno nedozreli.

Billy natiahne krk a premeriava si okolité kríky.

„Ja tu ale nijaké černice nevidím. A ani košík, do ktorého by si ich natrhala.“

„Si neznesiteľný,“ zamrmle Arsinoe, lebo sa už neudrží.

Rozosmeje ho to. „A tým o nič horší od teba.“

Odhodlane prejde s dupotom okolo neho a odláka ho tak od rozpuku jedovatého.

„Dobre, prepáč. A čo tu teda robíš? Myslela som si, že si s Jules a Josephom v Levej hlave.“

„Tí dvaja potrebujú trochu času len pre seba.“ Billy si odtrhne široké steblo trávy a napne ho medzi palcami, aby naň zapískal. „Jules navyše spomínala, že máte nejaké novinky o nápadníkoch.“

„Takže preto si sa sem prihnal ako blesk.“ Arsinoe sa vyškerí, až jej takmer spadne čierna lakovaná maska, pod ktorou si ukrýva jazvy.

„Vôbec som sa *neprihnal*,“ zdôrazní Billy. „Odkiaľ mi bolo jasné, že sa to stane. A že za tebou pobežia ako jelene v ruji, len čo uvidia medveďa. Prípadne teba na vrchole útesu počas Vylodenia.“

„Očividne to vedeli aj obyvatelia Vlčieho prameňa. Dole v lodenici už sadá prach na desiatky člnov, ktoré čakajú na nový lak. Tu u nás všetci síce radi budia dojem, že je im ukradnuté, čo si myslia pevninčania, no to je jedna veľká lož.“

Vlčí prameň. Prosté, sedliacke mestečko pri mori plné prostých, hrubých sedliakov. Tu ľudia milujú zem, vodu a švih dobrej sekery.

Arsinoe si dá ruky vbok a túla sa pohľadom po lúke. Aká je len krásna. Presne taký je Vlčí prameň napriek všetkému, čo

k nemu patrí. Predstava, že by sa jej domovina zmenila, len aby ulahodila oku údajne vážených hostí, sa jej bridí.

„Tommy Stratford a Michael... neviemaký,“ pokračuje. „Bojíš sa, že by sa mi mohli páčiť viac ako ty?“

„To je absolútne vylúčené.“

„Prečo? Lebo si taký neodolateľný?“

„Nie, lebo tebe sa v zásade nepáči nikto.“

Arsinoe si pobúrene odfrkne.

„Mne sa páčiš ty, junior.“

„Nehovor.“

„Lenže momentálne som zaneprázdnená niečím iným.“

Billymu od príchodu na ostrov narástli vlasy, takže teraz ich má primerane dlhé, aby mu ich rozvlnil vietor. Arsinoe si automaticky kladie otázku, aký by to asi bol pocit, prečesať mu ich prstami. Náhle si vopchá ruky do vrecák.

„V tom máš pravdu.“ Billy jej venuje vážny pohľad. „Mala by si vedieť, že som napísal otcovi. Odmietol som vycestovať za tvojimi sestrami.“

„Ale tvoj otec! Vyletí z kože! Musíme ten list získať, kým opustí ostrov. Poslal si ho po holubovi alebo ho nesie posol na koni? Prosím, len nie loďou, lebo to Jules neprivolá späť.“

„Už je neskoro, Arsinoe. Už s tým nič nenarobíme.“ Podíde k nej a nežne sa dotkne čierno-červenej drevene masky. Billy bol pri tom, keď pre Arsinoinu hlúposť všetci utržili zranenia od útoku medveďa. Vtedy sa ju pokúsil zachrániť.

„Povedal si predsa, že si ma nevezmeš za ženu,“ zašepká.

„No a?“

Hoci sa vždy dušuje, že nikdy nesnívala o budúcnosti, túto chvíľu si často predstavovala v živých farbách. Kútikom oka Billyho pozoruje a dumá, ako asi bozkáva. Je nežný? Alebo skôr nešikovný? Alebo tak, ako sa smeje, plný sebadôvery a pomerne drzo?

Zrýchli sa jej tep. Nakloní k nemu tvár, no vtom jej napadne, že má vlastne pery od rozpukovej šťavy.

„Nechytaj sa ma!“

Tak mocne ho sotí do pŕs, že Billy odletí a pristane horezračky v tráve.

„Au!“

„Prepáč,“ ospravedlní sa mu rozpačito a pomôže mu vstať. „Nechcela som.“

„Bozkávať sa alebo zhodiť ma?“ Ani sa na ňu nepozrie a opráš si nohavice od trávy. Líca mu horia. „Urobil som niečo zle? Chcela si radšej začať ty? Tak sa to u vás robí? Lebo mne by to vôbec neprekážalo...“

„Nie.“ Arsinoe v hrdle ešte stále cíti trpkú pachuť rozpuku jedovatého. Takmer naň zabudla. Myšlienka, že Billyho práve skoro zabila, jej vyrazila dych. „Mrzí ma to. Jednoducho som nechcela. Nie teraz.“

Jules a Joseph už vypili druhú rundu piva a konečne sa musia zhodnúť, že Billy sa už s Arsinoe pravdepodobne nevráti.

„Asi to tak bude lepšie,“ povie Joseph. „Čoskoro sa zotmie. A opilci by aj tak len chceli opäť vidieť medveďa.“

Jules podráždene zvráští čelo. Medvedí fantóm sa pomaly mení na problém. Od obradu Oživenia ho nikto nevidel po Arsinoinom boku, a vždy sa vyhovárajú na to, že je príliš divý a musia ho držať ďaleko v lesoch, aby nikomu neublížil. Lenže ľuďom z Vlčieho prameňa čoskoro pretečie pohár trepezlivosti.

„Pôjdeme?“ Joseph si odsunie stoličku. „Alebo si dáš ešte jeden tanier pečených mušlí?“

Jules pokrúti hlavou a spoločne vyjdú na ulicu. Mäkké svetlo skorého večera sfarbuje hladinu vody v Tulenej zátok, ktorá

sa každých zopár krokov vynára medzi domami, do odtieňov žiarivej modrej a roztancúva na nej pomarančové iskričky. Kým sa pomaly zatúlajú k vode, vsunie si Joseph ľavú ruku do Julesinej pravej.

Ešte vždy má pri jeho dotyku pocit, akoby jej po koži lozili stonožky, aj keď každé príjemné mravčenie zostáva poškrvnené tým, čo sa stalo medzi ním a Mirabellou.

„Joseph!“ Vystrašene mu zdvihne ruku. „Čo to máš s hánkami?“

Pustí jej ruku a zatne päst. Pokožka na jeho hánkach je potrhaná a pokrytá chrastami od práce na člnoch a lodiach. „Kedysi som ani za svet nechcel pracovať s otcom a Matthewom v lodenici. Na druhej strane, nikdy som si ani nelámaval hlavu nad tým, čím iným by som sa vlastne mohol živiť.“ Povzdychne si. „Asi to nie je až taký zlý chlebiček. Ak to stačí im dvom, prečo by nemohlo aj mne? Len sa modlím, aby ti neprekážalo, že smrdím ako fúzonôžka.“

Jeho odvážny výraz je priam neznesiteľný. Jules má z neho pocit, akoby sa hral na myš lapenú do pasce.

„Mne je to fuk,“ ubezpečí ho. „Koniec koncov, nie je to navždy.“

„Nie?“

„Pravdaže nie. Len do Arsinoinej korunovácie, alebo si už zabudol? Potom sa posadiš do jej rady a ja budem veliť jej kráľovskej stráži.“

„Aha...“ Vezme ju okolo pliec. „Náš šťastný koniec. Tuším som dakedy povedal niečo podobné, nie?“

Bok po boku sa vlečú úzkou uličkou medzi hostincami U Wolvertona a Kamenný vres. Camden obratne preskakuje navŕšené drevené debničky s prázdnyimi fľašami.

„Kam sa dnes vlastne Arsinoe vytratila?“ zaujíma sa Joseph.

„Pravdepodobne k prehnutému stromu. Aby sa s Madrigal venovali nízkej mágii.“

„Madrigal je u Matthewa. Čakala ho na móle, keď priplával na *Hvizdošovi*.“

Madrigal a Matthew. Jules rozbolí brucho vždy, keď počuje tieto dve mená v jednej vete. Románik jej matky s Josephovým starším bratom sa súrne musí skončiť. Aspoň Matthew by už konečne mohol dostať rozum a pochopiť, aká vrtkavá a prelietavá je Madrigal. Navyše by si mal spomenúť, že ešte stále ľúbi Julesinu tetu Caragh, aj keď tá musí za trest žiť a slúžiť v Čiernej chatrči.

„Mali by to ukončiť,“ vyhlási Jules.

„Možno. Lenže to neurobia. Hovorí, že ju ľúbi, Jules.“

„Iba očami,“ vyprskne. „Neľúbi ju srdcom.“ Joseph sa pri jej slovách slabo mykne a ona si kútikom oka premeriava jeho príťažlivú tvár. Možno presne tak ľúbia všetci muži, viac očami než srdcom. V tom prípade za to možno vôbec nemohla búrka a boj o život. Ani blúznenie. Keď ide o zovňajšok, môže mu kráľovná Mirabella ponúknuť oveľa viac než ona. Možno bol na vine jednoducho len vzhľad.

Jules sa mu vytrhne.

„Čo je?“ spýta sa Joseph. Práve vychádzajú z uličky a zabávajú za roh Kamenného vresu, keď z hostinca vychádza zopár zákazníkov. Len čo si skupinka všimne Josepha, všetci náhle ostanú stáť.

Joseph ochranársky objíme Jules jednou rukou.

„Nevšímaj si ich a kráčaj ďalej.“

Lenže keď prechádzajú popri skupinke, jedno dievča, asi podgurážené nadmerným množstvom pálenky, udrie Josepha do temena. Keď sa k opitej otočí, napľuje mu do tváre.

Joseph nasrdene vydýchne nosom, no i tak sa pousmeje.

Jules cíti, ako v nej vrie zlosť.

„Nič sa nestalo, Jules,“ upokojuje ju Joseph.

„Ale stalo,“ ozve sa útočníčka. „Dobre som videla, čo si urobil počas Oživenia. Ako si chránil kráľovnú elementalistov. Zradca.“ Opäť ho oplúje. „Radšej sa vráť na pevninu, kam patríš!“ Odvráti sa, no ešte výhražne zakričí cez plece: „Nabudúce nebudem plúť, ale rovno ti vrazím dýku medzi rebrá.“

„Tak dost,“ zasyčí Jules a Camden vyskočí. Horská levica zhodí dievča na zem a prišpendlí ho zdravou labou na ošúchanú dlažbu z mačacích hláv. Celé telo sa mu trasie pod šelmou. Guráž z pálenky ho razom opustí, no aj napriek tomu pohľadovo skrúti pery.

„A čo urobíš teraz?“ spýta sa provokatívne.

„Kto sa pustí do Josepha, ten bude mať dočinenia so mnou,“ vyhlási Jules. „Alebo aj s kráľovnou. A jej medveďom.“

Jules dá Camden znamenie a horská levica sa stiahne.

„Nemala by si ho chrániť,“ namietne jeden z priateľov dievčaťa, kým mu pomáhajú vstať.

„Ani stopa po vernosti,“ utrúsi ďalší, kým sa skupinka konečne rozbehne po ulici v približnom smere svojich domovov.

„To si nemala robiť, Jules,“ povie Joseph, keď opäť zostanú sami.

„Nehovor mi, čo mám a nemám robiť. Kým som tu ja, nikto sa ťa ani nedotkne. Ani sa na teba krivo nepozrie.“

„A práve ty si si robila starosti, že vďaka zosúladenému krívaniu by vás s Camden mohli považovať za slabošky... Podľa mňa sa vám obom ľudia začnú vyhýbať ešte väčším oblúkom.“

„Pravdepodobne cítia, že teraz mám ešte horšiu náladu než predtým,“ odvetí Jules sucho.

Joseph jej zasunie jednu hnedú kučeru za ucho a nežne ju pobozká.

„Mne sa teda vôbec nezdá, že by si mala zlú náladu.“

ROLANT

Je všetko pripravené?“ spýta sa Mirabella.
„Tvoja stráž a koč budú dnes večer čakať prichystané na tvoj manéver odpútania pozornosti,“ odpovie veľkňažka Luca.
„Hoci ľud by bol radšej, keby si počkala do rána, aby sa s tebou mohol náležite rozlúčiť.“

Kráľovná Mirabella cíti, že srdce jej bije ako splašené. Sedí na jednom z nízkych kresiel v Luciných komnatách a až po lakte sa ponorila do pruhovaného hodvábneho vankúša. Dáva si záležať, aby pri tom vyzerala ako kráľovná, ktorá si dopriava chvíľu oddychu. V skutočnosti však čakala na tento večer, odkedy ju Arsinoe zradila a počas obradu Oživenia proti nej poštvala medveďa.

Otvoria sa dvere izby a vojde Elizabeth. Chvatne za sebou zatvorí, aby vytesnila šum, ktorý vonku panuje. V rolantskom chráme nemá nikto ani pomyslenia na ticho, azda s výnimkou pokojných súkromných komnát veľkňažky. Všade inde panuje

od východu slnka až do hlbkej noci rozruch v znamení hektických príprav. Apsida priam preteká návštevníkmi, ktorí zapalujú sviečky v mene kráľovnej elementalistov alebo nosia obetné dary v podobe voňaviek, ktoré majú svietivo modrý nádych alebo sú čierne ako noc. Kňazky majú plné ruky práce, aby skontrolovali dary a debny so zásobami potravín, ktoré sem putujú deň čo deň – skrátka všetko, čo potrebujú, aby nápadníkom počas ich plánovanej audiencie pripravili divadlo, ako sa patrí.

Luca je opačného názoru než kráľovná a bola by najradšej, keby sa zásoby iba pretriedili. Všetci však vedia, že od Katharininho návratu musí každý jeden balík prejsť kontrolou na prítomnosť jedu.

„Čo tá zdržalo, Elizabeth?“ Luca sa pozrie na čajník na stole. „Čaj už takmer vychladol.“

„Odpustite mi, veľkňazka. Chcela som len priniesť trocha medu zo včelích úľov.“ Položí pred Lucu pohárik s medovým plástrom, z ktorého vyteká zlatožlté sladidlo. Luca z neho trošku naleje do každej šálky, kým si Elizabeth opráší svoj kňazský habit a pohodlne sa usadí. Tak sa ponáhľala, že má červené líca a na opálenom čele sa jej leskne tenučká vrstva potu.

„Voniaš záhradou a teplým letným vzduchom,“ zhodnotí Mirabella. „Čo to máš vo vrecku?“

Elizabeth vytiahne zo záhybov habitu lopatku, ku ktorej je pripevnený kožený prstenec s retiazkou.

„Nechala som si ju vyrobiť v meste. Môžem si ju pripevniť priamo na kýpeť.“ Vystrie ľavú ruku, aby mohla Mirabella vidieť zjazvenú kožu na konci predlaktia, kde mladej kňazke odrezali ruku. Trest za to, že Mirabelle pomohla ujsť z mesta. „Dá sa celkom ľahko nasadiť aj jednou rukou a vďaka nej sa môžem oveľa ľahšie starať o zeleninové záhony.“

„To je skvelé,“ pochváli ju Mirabella, no nevie odtrhnúť zrak od jaziev.

Luca pred nich posunie šálky.

„Vyrážime teda skoro ráno?“ Elizabeth chlipek svoj čaj a ponad okraj porcelánovej šálky pozoruje Lucu. „Nerobte si starosti, veľkňazka. Bree a ja ju ochránime, kým nevysledíme kráľovnú Arsinoe v jej lesoch.“

Nikoho pozornosti neujde, že Mirabella sa křčovito mykla.

„Mňa nemusí nikto ochraňovať. Musím len nájsť svoju sestru a splniť si povinnosť. A nerada by som s tým čakala do rána, Luca. Chcela by som vyraziť ešte dnes večer.“

Luca skryje úsmev za svojou šálkou.

„Kofko som sa len načkala, kým sa v tebe prebudí potrebná odhodlanosť, aby si zabila svoje sestry,“ povie zasnene. „A teraz si robím starosti, že by si mohla konať unáhlene.“

„Nekonám unáhlene. Som pripravená. Arsinoe na mňa poštvala svojho medveďa, ktorý zabil našich ľudí a naše kňazky. Za tento čin sa musí zodpovedať.“

„Lenže Nástupný rok sa ešte len začal. Mohli by sme zariadiť patričné príležitosti pre útok. Rovnako ako Arronovci všetko zariadia pre Katharine.“

Mirabella stisne pery. Keďže Luca ju prakticky vychovala, pozná tento tón vo veľkňazkinom hlase až pridobre. Vie presne, kedy ju podrobuje skúške.

„Ja nezaváham,“ vyhlási. „A v tomto roku sa nástup skončí skôr, ako si všetci myslia.“

„Dobre teda.“ Luca prikývne. „Tak si zober aspoň moju kobylu.“

„Štrbu?“ ozve sa Elizabeth ohromene.

„Je mi jasné, že nie je taká pekná ako biele chrámové kone,“ pripustí Luca, „ani nevyzerá tak pôsobivo ako čierne tátoše, kto-

ré budú ťahať tvoj koč do Indridu pre odpútanie pozornosti, ale je húževnatá, má rýchle nohy a už veľa rokov mi verne slúži.“

„Húževnatá a rýchla,“ zhrnie Mirabella. „Takže podľa teba sa budem musieť dať na útek.“

„Nie,“ odvetí Luca prívetoivo. „No i tak sa musím aspoň pokúsiť dať ti čo najlepšiu ochranu.“ Vystrie ruku ponad stôl a stisne kráľovnej ruku, keď vtom k nim spoza dverí sčista-jasna doláhne krik. Všetky tri ženy okamžite vyskočia na nohy.

„Čo to bolo?“ zľakne sa Elizabeth.

„Zostaňte tu,“ prikáže Luca, no Mirabella i Elizabeth aj napriek tomu bežia hneď za ňou po schodoch a po dlhej chodbe vo východnom krídle, vedľa ktorej sa nachádza niekoľko skladovacích miestností.

„Tam dnu!“ Elizabeth ukáže na hlavnú miestnosť.

Chrámom sa opäť rozľahne krik, prenikavý a natiahnutý od strachu a bolesti. Rozrušené kňazky po sebe kričia nazlostené rozkazy. Keď sa chce Mirabella pretlačiť do srdca chaosu, najprv nič nevidí cez biele habity, ktoré okolo nej víria zo všetkých strán.

Úplne vzadu v kúte leží jedna mladá novicka a kŕčovito myká rukami aj nohami, kým sa jej po líkach rinú slzy. Ďalšie štyri novicky ju pevne držia. Dievčina je takmer ešte dieťa, nemôže mať viac ako štrnásť rokov, a za zvuku jej kriku beží Mirabelle po chrbte ľadový mráz. Ešte horší pocit sa jej zmocní, keď uvidí, ako červenovlasá kňazka Rho s darom vojny schmatne novicku za plecía.

„Hlupaňa krpatá!“ zavrčí Rho. Niekoľko košov so zásobami sa prevráti a zaznie viacero hlasov, ktoré sa predbiehajú v snahe upokojiť alebo vypočúvať nešťastnicu.

Mirabellin hlas však razom prehluší celú kakofóniu.

„Čo sa stalo? Čo ju bolí?“

„Nehýb sa, Mirabella. Nepribližuj sa!“ Luca sa ponáhľa do kúta. „Rho, čo sa deje?“

Rho chytí novicku pod krk a zdvihne jej lakeť do výšky. Ruka je až po zápästie zakrvavená. Na koži jej so strašidelnou rýchlosťou naskakujú pľuzgiere a okamžite praskajú, putujú čoraz vyššie k podpazušiu, kým jed preniká hlbšie do jej tela – k srdcu.

„Navliekla si otrávenú rukavicu,“ vysvetlí Rho. „Prestaň sa trepať, dievča!“

„Nech to prestane!“ prosí novicka. „Prosím, nech už to prestane!“

Rho frustrovane zvráští čelo. Ruka dievčata sa už nedá zachrániť. Načiahne sa po svoj pílkovitý chrámový nôž, premeria si ho a odhodí bokom.

„Prineste mi sekeru!“ Prinúti dievča predkloniť sa ponad stôl. „Vystri ruku, dieťa moje. Rýchlo! Ešte to stihneme zastaviť v lakti. Nerob si to ešte horšie.“

Viacero kňaziek pristúpi k Rho z oboch strán, držia novicku, aby sa nemykala, a snažia sa ju upokojiť. Ďalšia sa prirúti spoza Mirabelly. V ruke sa jej zablyсне strieborná sekerka.

„Nič iné som nenašla,“ ospravedlní sa.

Rho schmatne zbraň a potázká ju.

„Odvráťte jej tvár.“ Napriahne ruku so sekerou.

„Aj ty sa pozeraj inam, Elizabeth.“ Mirabella si pritiahne roztrasenú priateľku a zacloní jej výhľad. Zároveň pritiahne okraje kapucne na jej kňazskom habite, aby spod nej nevyletel chocholatý ďateľ, ktorý sa ukrýva v Elizabethinom golieri. Keby ho odhalili, bol by s ním amen.

S rýchlym, tvrdým úderom dopadne sekerka na dosku stola. Rho inmu daru vojny pravdepodobne môžu vďačiť za to, že nemusela seknúť dvakrát. Kňazky obviažu krvácajúcu ruku diev-

čaťa a odvedú ho, aby sa o novicku mohli postarať. Možno jej práve zachránili život. Možno sa im podarilo zastaviť jed, ktorý bol určený kráľovnej elementalistov.

Mirabella si zahryzne do jazyka, aby nahlas neskríkla. Toto urobila Katharine. Sladká malá Katharine, ktorú už dnes Mirabella vôbec nespoznáva. Lenže už dostala cenné ponaučenie. Pri Arsinoe si dovoľila byť sentimentálna a to bola chyba. Druhý raz ju už neurobí.

„Keď sa jej kýpeť zahojí, dám jej vyrobiť rovnakú lopatku ako sebe. Budeme spolu pracovať v záhrade. Ruka jej vôbec nebude chýbať,“ vzlyká Elizabeth.

„Si veľmi milá, že jej chceš pomôcť,“ utešuje ju Mirabella. „A keď skončujem s Arsinoe, postarám sa aj o Katharine, aby sa už nikto nemusel báť otrávených rukavíc z hlavného mesta.“

Večer sa Mirabella, Bree a Sara Westwoodová stretnú na dvore chrámu s Lucou a jej kňažkami. Mirabella si ukryla čierne šaty pod hladký hnedý plášť a obula si pevne zašnúrované jazdecké čizmy. Bree, Elizabeth a stráže, ktoré ich majú eskortovať, sú oblečené podobne. Každý, kto ich cestou zazrie, ich bude považovať za potulné obchodníčky.

Mirabella pohladká jedného zo zapriahnutých čiernych koní po čele. Nádherný povoz s lesklým lakom a obitý striebrom je prázdna škrupina, rýdži manéver na odlákatie pozornosti na ceste do Indridu. Ku Katharine. Zapriahnuté kone sú čierne ako havrany a keby nebolo ligotavých úzd, mohol by ich hocikto považovať za tieň. Mali by však stačiť, aby nachytali Katharine a Arronovcov. Postarajú sa o to, aby sa Mirabelle vo Vlčom prameni neplietli pod nohy.

„Tu máš Štrbu.“ Luca strčí Mirabelle do ruky opraty svojej mocnej hnedej kobyly. „Môžeš sa na ňu spoľahnúť.“

„O tom nepochybujem.“ Mirabella pohladká koňa po čele. Potom zasunie jednu nohu do strmeňa a vyšvihne sa do sedla.

„Čo je to?“

Mirabella sa otočí. Členky jej sprievodu už vysadli na kone, no jedna z kňažiek ťahá za Breeine sedlové torby.

„Ruky preč!“ Bree popoženie svojho koňa o dva kroky dopredu. „Mám v nich hrušky.“

„Lenže my sme nijaké hrušky neskontrolovali,“ namietne kňažka.

„To bude asi tým, že som ich natrhala ja osobne, a to v ovocnom sade v Slatinskom parku.“

„Nesmú ich brať so sebou,“ obráti sa kňažka na Lucu.

„A ešte ako si ich zoberieme,“ odvrkne Bree. „Kráľovná Katharine nie je taká prefíkaná, aby otráвила práve tieto tri hrušky na jednom konkrétnom strome v jednom konkrétnom sade jedného z mnohých rolantských parkov.“ O čosi tichšie a iba do Mirabellinho ucha dodá: „A ak áno, potom si zaslúži vyhrať.“

Mirabella a Elizabeth potlačia úškrn. Svieti matné svetlo, lebo oblaky zacláňajú ubúdajúci kosák mesiaca. Možno si vďaka tomu kňažky nevšimnú, ako sa dievčatám od smiechu natriasajú hrudné koše.

„Cválajte rovnakým tempom,“ prikáže Rho. Kapucňu má stiahnutú, takže červené vlasy jej padajú na plecía. „A správajte sa pokojne. Doniesli sa nám správy o tom, že v lesoch Vlčieho prameňa vyčíňa medveď. Jedného z miestnych obyvateľov a jeho malého syna už našli roztrhaných a so zlomenými väzmi. Tvoja sestra podľa všetkého nezvláda svojho pomocníka. Alebo je len zlomyseľná. Nech je ako chce, nesmieme strácať čas.“

Mirabella schytí opraty a nasmeruje Štrbu na cestu.

„Po prvý raz sa my dve zhodneme, Rho.“

INDRID

Podkovy Katharininho koňa sa kľžu po dlažobných kockách, kým sa kráľovná blíži k indridskému chrámu. Rýchlo potiahne opraty, aby zviera zdvihlo hlavu. Katharine miluje uháňať plným cvalom po hlavnom meste, stredom ulice, aby ľudia museli chvatne odsakovať do bezpečia. Jej čierne vlasy a Polmesiacov chvost vejú ako vlajky vo vetre. Polmesiac je najodvážnejší a najtemperamentnejší kôň v efemérskych stajniach. Bertrand Roman – neotesaný strážca, ktorého Natalia zamestnala na Genevievino odporúčanie, nemá šancu udržať s kráľovnou krok.

Pred bránou chrámu čaká v tieni novicka, ktorá si vyslúžila čierne náramky za službu pri hlavnom vchode. Len čo Polmesiac zastane, dá Katharine dievčine znamenie a tá k nej podíde. Keď kráľovná zosadne z koňa, novicka sa jej spýta: „Mám tvojho koňa odviesť do stajne, kráľovná Katharine?“

„Nie, ďakujem. Nezdržím sa dlho. Len sa s ním trochu poprechádzaj okolo chrámu a určite by nič nenamietal ani proti

kocke cukru, ak máš náhodou dajaký poruke.“ Kým sa od nej odvracia, musí sa mimovoľne usmiať, lebo počuje, ako za ňou až teraz docvával zadychčaný a stonajúci Bertrand Roman.

Katharine naňho nepočká. Vojde bránou do hlavnej lode chrámu, žiarivé júnové slnko, ktoré zohrieva celý Indrid, nechá za sebou, a namiesto toho ju zahalí vôňa kadidla a leštidla na drevo. Zvonka sa chrámu možno vďaka dramatickej fasáde z čierneho mramoru a nespočtým chrličom darí splyvať s mestom, no vnútri je prekvapivo skromný: úzku stredovú uličku zdobí vyšúchaná čierna mozaiková dlažba a veriaci sa modlia na prostých drevených laviciach. Cez okná, ktoré sú zapustené vysoko v stenách, padá do chrámu žiarivo biele denné svetlo.

Katharine krátkym gestom pozdraví kňazku predstavenú Coru a potom si rozopne golier čiernej jazdeckej kazajky.

„Prineste kráľovnej studenú vodu,“ zavolá Cora a jedna novicka sa ponáhľa po džbán. „Nemala by si svoju stráž nechávať tak veľmi pozadu,“ upozorní kráľovnú, ešte kým sa jej klania.

„Nerob si o mňa starosti, kňazka,“ odvetí Katharine. „Natalia má oči a uši aj v tom najvzdialenejšom kúte ostrova. Keby vo Vlčom prameni alebo Rolante niečo kuli, už by ma dávno bola zamkla doma.“

Cora sa nervózne usmeje. Všetci sú veľmi úzkostliví. Akoby sa mohla Mirabella znenazdajky zhmotniť vo vzduchu a zrovnať chrám so zemou, alebo akoby sa mohla Arsinoe jednoducho prirútiť na chrbte svojho medveďa do mesta. Akoby sa už len odvážili.

Katharine kráča stredovou uličkou a prstami zahalenými v čiernych rukaviciach stláča ruky návštevníkom chrámu. Ešte aj v túto nezvyčajnú hodinu je chrám takmer plný. Možno má Natalia pravdu a Nástupný rok privádza ľudí späť k ich Bohyni. Alebo sem všetci prišli, aby sa im naskytol pohľad na svoju nemŕtvu kráľovnú.

„Čoskoro mesto pociť svojou návštevou jeden z nápadníkov, je to tak?“ spýta sa Cora.

„Správne,“ prikývne Katharine. „Nicolas Martel. Natalia mu hodlá pripraviť uvítaciu hostinu v Šľachtickom hoteli.“

„Bude nám ctou privítať ho v chráme. Odporučila by si nám nejakú konkrétnu výzdobu?“

„Indridský chrám je už pekný tak akurát,“ odsekne Katharine pohrdavo. „Natalia však má rada jedovaté kvety. Niečo pekné, čo však nesmie pôsobiť cez dotyk s pokožkou.“

Cora chápano prikývne a zavedie Katharine do apsidy a k oltáru. Tu, oddelený od zvyšku priestoru striebornou reťazou, leží Kameň Bohyne, veľký, oblúkový kus obsidiánu, ktorý je do polovice zapustený v dlážke. Dokonca aj v šere tu vzadu sa zdá, že z neho vyžaruje svetlo. Keď Katharine dosť dlho hľadá do jeho hlbín, zdá sa jej, akoby sa pozerala do čierňavy v Brekcieovej hľbave.

„Je prekrásny,“ zašepká kráľovná.

„Áno, to je. A posvätný.“

Obsidián údajne pochádza z východnej steny Rohatca, horského vrchu nad Čiernou chatrčou. Traduje sa, že hora raz otvorila svoju stenu ako oko, aby si ho ľudia zobrali. Katharine nevie, či je táto legenda pravdivá. Tá predstava sa jej však páči.

Impulzívne chytí Coru za zápästie. Vytetované čierne náramky kňazky predstavenej sú už staré a vyblednuté, no Cora nemôže mať viac ako štyridsať rokov. Určite bola ešte veľmi mladá, keď vstúpila do chrámu.

„Tollká oddanosť,“ zamrmle Katharine, kým palcom v koženej rukavici pohladká tetovanie.

Na opačnom konci chrámu sa otvorí brána a opäť sa zatvorí. Potom obe počujú dupot čižiem Bertranda Romana. Katharine stisne pery.

„Rada by som na chvíľu zostala osamote s Bohyňou,“ požiada Coru.

„Samozrejme.“ Kňazka predstavená sa ukloní a začne vyháňať veriacich. „Trochu rýchlejšie, prosím!“ Medzi lavicami šuštia kabáty a sukne a chrám zaplnia zvuky náhlivých krokov. Katharine stojí bez jediného pohybu a čaká, kým sa konečne nezatvorí brána a v chráme nezavládne hrobové ticho.

„Platí to aj pre teba, Bertrand,“ povie potom podráždene. „Počkaj ma vonku.“

Ešte raz zarachotia jeho čižmy a brána sa naposledy otvorí a zabuchne.

S nečujným úsmevom na perách Katharine podlezie striebornú reťaz. Cíti, ako ju Kameň Bohyne pozoruje.

„Spoznávaš nás?“ pošepne mu. „Ešte stále smrdíte po skalách a hlbokkej vlhkej hline, do ktorej si nás zhodila?“

Pokľakne a obe ruky položí na mramorovú dlážku. Potom sa nakloní hlboko nad obsidián. Na čiernom, lesklom povrchu Kameňa bohyně sa odráža jej bledá tvár.

„Tentoraz nebude po tvojom,“ hlesne Katharine tak blízko obsidiánu, akoby ho chcela pobožkať. „Už si po teba ideme.“

Potom si vyzlečie rukavicu a pritlačí holú dlaň na studený, tvrdý kameň. Možno sa jej to len zdá, no prisahala by, že cítila, ako sa Kameň Bohyne zachvel.

VLČÍ PRAMENĚ

Arsinoe, Jules a Joseph vojdú do Lukovho kníhkupectva, kde už na odpočívadle nad predajňou rozvoniava čaj a bagety plnené pečeným rybím mäsom, pod ktorými sa prehýba oválny stól. Luke poslal svojho čierno-zeleného kohúta Hanka po kľukatej cestičke až k domu Milonovcov na kopci, aby ich skoro ráno zobudil a priviedol. Jules má operenca ešte stále pod pazuchou, keďže Hank odmietal kráčať po vlastných. Konečne ho zloží na zem a kohútí pomocník okamžite zhodí niekoľko pierok.

„Čo to má znamenať?“ spýta sa Arsinoe. „Načo tá oficiálna kohútia pozvánka?“

Kým by Luke stihol odpovedať, drgne ju Joseph laktom do rebier a mykne bradou na výklad obchodu, v ktorom visia pre krásne šaty – róba, ktorú Luke ušil pre Arsinoinu korunováciu. Arsinoe si so znechutením všimne, že živôtik skrásľil čipkou. Ak ju Luke dakedy bude chcieť vidieť v týchto šatách, bude ju musieť odpárať.

„Podťe,“ ozve sa Luke. „Sadnite si a ponúknite sa.“

Všetci traja si vymenia veľavravné pohľady. Ešte aj Camden pôsobí nedôverčivo, lebo chvost nervózne obtiera o koberec. Napriek tomu vyjdú po schodoch, sadnú si k nemu a začnú sa napchávať rybími bagetami.

„Mirabella plánuje atentát,“ oznámi im Luke.

Arsinoe cíti, ako sa všetky oči upriamili na ňu, a je rada za masku, ktorá zakryje väčšinu jej prekvapeného výrazu.

„Odkiaľ to vieš?“ spýta sa Joseph.

„Zastavil sa tu jeden môj známy krajčír z Rolantu. Videl, ako pripravujú dve karavány. Jedna z nich je návnada – koč, ktorý putuje do Indridu a má zariadiť, aby Katharine poslušne zostala doma.“

„Ako to môže vedieť?“ ozve sa Jules. „Možno chcú odlákať práve našu pozornosť.“

„Objavil ich vyzvedačov na ceste a vydal sa za nimi. Obišli hlavné mesto a potom zamierili k Vyšebránam. V jednom bode ich stratil z očí, ale pred Vyšebránami sa dá ľahko zabočiť do lesov. Do našich lesov.“

Luke pred nich položí tanier so sušienkami.

„Ak mám byť úprimný, padol by mi kameň zo srdca, keby už bol s jednou amen,“ pokračuje. „V žiadnom prípade by som si však nemyslel, že bude mať Mirabella toľko odvahy, aby prišla sem, po tom, ako zutekala z pódia pred medveďom.“

Jules skloní hlavu.

„A aké šťastie, že máš teraz takú výhodu,“ dodá Luke s úsmevom. „Ja som to vždy vravel: Bohyňa je na tvojej strane!“

„Áno, áno, je fajn mať konečne navrch,“ zamrmle Arsinoe. Luke nevie, že predstavenie s medveďom bol len podfuk. Bude nesmierne sklamaný, keď sa aj s Jules utečú niekam skryť, kým nebude Katharine mŕtva.

„Nezostáva nám veľa času,“ zamyslí sa Luke nahlas. „Ak odhadujeme správne, mohla by sa v našich lesoch vynoriť už o dva-tri dni, krátko po svojich vyzvedačoch.“

Za stolom zavládne ticho. Hank zobe zo sušienky v Arsinoinej ruke. Z prstov sa jej vytratil všetok cit.

„My...“ Jules krátko zaváha. „Mali by sme ísť. Aby sme sa pripravili.“

„Pravdaže.“ Luke vstane. „Zoberte si sušienky na cestu. A aj bagety. Ja... veľmi sa teším, že som ti mohol odovzdať túto správu. Takmer by som si želal, aby som mohol ísť s vami a bojovať po tvojom boku.“

Úplne bezstarostne si pritiahne Arsinoe a tuho ju objíme. Je neochvejne presvedčený, že jeho kráľovná zvíťazí. Arsinoe mu vráti objatie z celej sily.

„Musíme sa stadeto vypariť,“ zašepká Jules, kým schádza po schodoch. „Keď sem príde Mirabella, nezostane nám iná možnosť, iba ujsť.“

„Po západe slnka môžem zohnať kone,“ navrhne Joseph.

„Nie, bude lepšie, keď sa o to postarám sama. Vďaka môjmu daru zostanú pokojné.“

Arsinoe kráča k dverám akoby jej nohy zdreveneli, kým ju ostatní ubezpečujú, že sa čoskoro vrátia domov. Že Mirabella sa nasrdene zvrtnie na päte, keď nenájde Arsinoe vo Vlčom prameni, a potom si podá Katharine. Možno by sa mohli vrátiť už o týždeň.

„Nemyslela som si, že na mňa zaútočí,“ usúdi Arsinoe ako omámená.

„Ja som ti to predsa vravela,“ zavrčí Jules a nahnevane zatvorí oči, až zvráští obočie. „Vravela som ti, že to urobí.“

Vyjdú z obchodu a práve sa chystajú rozdeliť a čo najrýchlejšie zohnať zásoby, no namiesto toho vbehnú rovno do hustého

dav. Stane sa to tak rýchlo, že Camden vyplašene zaprská a za-
zenie sa labkami po vzduchu.

„Čo... ech... čo tu robíte?“ spýta sa Arsinoe. Lenže odpoveď
už pozná. Prišli sa s ňou rozlúčiť. Luke nemal nikdy veľký talent
na uchovanie tajomstiev.

„Privedieš svojho medveďa aspoň raz na námestie, kým sa
vydáš na cestu?“ zvolá ktosi.

„Prečo by odchádzala?“ spýta sa Jules.

„To je jasné, tu zostať nemôže. Nesmiete predsa dopustiť, aby
elementalistka prišla do Vlčieho prameňa! Bola by to nočná mora.“

„Na západe vraj jej blesky udierajú až do Kenory,“ zahundre
niekto ďalší. „Usmažila by nám kravy na lúkach zaživa.“

„A spáli nám lode v prístave, keď ťa tu bude hľadať!“

Joseph nechápavo pokrúti hlavou, čo radšej nemal robiť. Pri-
veľa tunajších ľudí ho už tak či tak neznáša, lebo počas Oživenia
chránil Mirabellu. A ďalší ho nemôžu ani cítiť, jednoducho pre
jeho dlhoročný pobyt na pevnine.

„Usmažené kravy v Kenore,“ zamrmla a pozrie sa ponad Ju-
les rovno na Arsinoe. „Akoby vedela z pohodlia Rolantu posie-
lať búrky ponad celý ostrov.“

„To je predsa fuk, no nie?“ spýta sa Jules úsečne. „Ak sa sem
naozaj chystá, ľudia sa boja právom.“

„Má pravdu,“ prikývne Arsinoe. „Ak ma chce naozaj zabiť,
nesmie sa to stať tu.“

„Presne tak. Preto zdúchneme.“

„Nie. Nemôžem jej dovoliť, aby vypálila ktoviekoľko do-
mov, kým po mne bude pátrať. Musím ju nájsť prvá.“

„Čo to trepeš, Arsinoe?“ namietne Jules, no Arsinoe jej takmer
nerozumie, lebo dav je čoraz hlučnejší. Jules nakoniec nakričí na
ľudí a Arsinoe by prisahala, že im jej krik rozvibroval dosky pod
nohami.

„Nie si pripravená,“ prihovori sa jej Jules opäť, kým jej Joseph položí ruku na plece, aby ju upokojil. „Tvoj medveď... nie je pripravený!“

„Počas Beltainu tak rozhodne nevyzeral!“ zahuláka ktosi a dav zaplesá.

Jules chytí Arsinoe za rameno.

„Dovoľ mi spomaliť ju. Zahrám sa na tvoju návnadu.“

„Nie, Jules. Dobre vieš, že sa do toho nesmieš miešať.“ Otočí sa k Josephovi. „Kde je Billy? Mal prísť aj on. Musí sa to dozvedieť.“

„Jeho otec sem poslal plachetnicu a Billy sa musel odplaviť domov. Vravel, že o pár dní sa zasa vráti. Ja...“ Bezradne sa odmlčí. „Ak odídeš, kým sa vráti, nikdy si to neodpustíš.“

„Ten si už poradí,“ odvetí Arsinoe. „Prosím ťa, odkážeš mu, že som sa naňho pýtala?“

Joseph prikývne.

„Pôjdem za ňou a odlákam ju,“ oznámi Arsinoe z plného hrdla. „Udržím ju ďaleko od nášho mesta, aby nemohla nikomu uškodiť.“

Ľudia jasajú od radosti. Tlieskajú jej. Nieкто chce, aby priviazala Mirabellinu mŕtvolu k medveďovi a privliekla ju domov, aby ju každý videl. Potom čosi preplachtí vzduchom a Arsinoe to v poslednej chvíli chytí: balíček so zásobami.

„Čistá košeľa a trocha jedla,“ povie Madge a žmurkne na ňu. „A obvazy, hoci ty ich pravdepodobne nebudeš potrebovať.“

Arsinoe sťažka preglgne a chce si prekliessniť cestu davom, no Jules ju chytí a nepustí, kým sa jej Camden obtiera o nohy.

„Toto nesmieš. Nie si pripravená.“

„Na tom nezáleží, Jules. Nemám na výber.“

Arsinoe sedí na nízkom polene pod prehnutým stromom a potiera si nôž kvetmi lykovca jedovatého. Hoci jej však od jedu na

čepeli priam tancuje krv, nechce ho použiť. Nechce Mirabelle ublížiť.

Nechce však ani zomrieť.

„Tak ďaleko to nezájde,“ povie nahlas sama sebe. „Ona uvidí mňa, ja uvidím ju, a potom spoločne nájdeme riešenie. Všetko bude opäť ako kedysi.“ Poobzerá sa pod stromom a čaká na znamenia súhlasu od Bohyne. Na hocijaké znamenie.

Prastaré, hlboko v zemi zapustené menhiry pokrýva hustý mach a na strome vyrástlo zopár dlhých, čudesných listov, no je to len klam. Na tomto posvätnom mieste, kde je Bohyňa vždy prítomná, sa strom nestará o to, či je práve leto alebo zima. Vôbec sa nestará o čosi také povrchné ako čas. Arsinoe sa započúva do ticha a kladie si otázku, aká veľká časť z nej zostane navždy uväznená na tomto mieste po všetkej krvi, ktorú vliala do zeme.

Potom sa opäť pustí do práce. Potiera čepel lykovcom, vtlačá do nej jeho plody a jazvy na tvári ju zasvrbia, a tak si posunie masku na čelo. Keď za ňou však pukne halúzka, bleskurýchle si ju zasa stiahne na nos.

„Kvôli mne tú vec nosiť nemusíš,“ povie Madrigal, kým ladne podlezie konáre prehnutého stromu, ktoré sa skláňajú až k zemi. Obliekla si svietivo zelené šaty. „V tejto horúčave je to predsa určite nepríjemné.“

„Zvládam to,“ odsekne Arsinoe.

„Zvládaš predovšetkým to, ako na teba ľudia zízajú, keď ju nosíš, alebo sa mýlim?“ zhodnotí Madrigal, no Arsinoe iba stisne pery.

„Počula som o Mirabellinom plánovanom útoku. Napadlo mi, že tá určite nájdem tu hore. Teda lepšie povedané, dúfala som.“

„Prečo?“

„Lebo by to znamenalo, že proti tomu naozaj niečo robíš a len nekráčaš v ústrety istej smrti. Jules sa ide zblázniť. Ani len Joseph ju nevie upokojiť.“

Arsinoe odvráti zrak. Neznáša predstavu takejto Jules. Ustráchanej, v područí paniky.

„Vieš o niečom?“ spýta sa po chvíli. „O niečom, čo by mi mohlo pomôcť? Dajaký talizman pre šťastie? Alebo niečo, čo by jej privodilo smolu, aby ma ani raz netrafila?“

„Na také kúzlo nestačí moc ani jednej z nás. Niečo však naozaj existuje, no už nám na to nezostáva veľa času.“ Madrigal sa pozrie na Arsinoe a zvráti čelo, a kráľovná si radšej bleskurýchle skryje stonky lykovca do rukáva. Madrigal si určite priniesla vlastný nôž.

„Čo teda urobíme?“

„Privoláme tvojho medveďa,“ vysvetlí Madrigal. „Toho istého, ktorého sme ti priviedli na pódium za pomoci nízkej mágie už počas obradu Oživenia. On je to jediné, v čo môžeš dúfať a aj to len v prípade, že naše kúzlo bude dosť silné, aby vás k sebe pripútalo aj tentoraz.“

„Aj keby bolo, neprišiel by sem včas.“

„Možno nie,“ pripustí Madrigal. „No za pokus to stojí.“

„Tak fajn. Daj mi teda svoj nôž.“

„Čo sa ti nepáči na tom, ktorý práve držíš?“

„Ten si šetrím pre svoju sestru,“ odpovie Arsinoe a Madrigal jej automaticky hodí svoj nôž.

Arsinoe pomaly podíde ku kmeňu prehnutého stromu, aby si na dlani otvorila zahojenú ranu v tvare medvedej runy a potrela kôru svojou krvou.

„Pravdepodobne zasa len narobí kopu problémov. Ako naposledy.“

„Vtedy urobil presne to, čo mal.“

„Povedz to Jules. Vieš, že ju to ešte stále žerie? Lebo zabil tých ľudí. Pritom som ju k tomu dohnala ja. A v žiadnom prípade to neurobila naschvál.“

„Bohužiaľ, opak sa nedá dokázať,“ namietne Madrigal. „Jasne som videla, ako sa ten medveď vyrútil priamo na kráľovnú Mirabellu. Nemala by si podceňovať Julesinu výbušnosť. A bude to s ňou len horšie. Lenže keď bude Nástupný rok konečne za nami, bude opäť sama sebou a všetci si vydýcheme. Robím to pre ňu a pre nás všetkých rovnako ako to robím pre teba.“

Arsinoe si priloží špičku noža k pokožke, no vzápätí ju odťahne.

„Možno by som to radšej nemala robiť. Nízka mágia by mohla opäť vypáliť proti nám.“

Madrigal mlčky prevráti oči.

„Môžeme za to len my dve,“ rozhorčí sa Arsinoe. „Za to, čo sa stalo Jules a Josephovi. Na vine je talizman, ktorý som spálila. To on ho priviedol k Mirabelle.“

„Joseph je chlap,“ nesúhlasí Madrigal, „a chlapi sú prelietaví. Keď im prestane pracovať mozog, peknej tváričke na pláži, do ktorej bičuje búrka, jednoducho nevládzu odolať. Na toto nebolo treba ani štipku nízkej mágie. Navyše, Joseph a Jules sú predsa opäť spolu. Takže čo na tom ešte záleží?“ Dupne do zeme pred stromom a dlhé gaštanovohnedé vlasy sa jej zavlňia v náhlom poryve vetra. „Začni už konečne rezať.“

„Povedz mi, Madrigal,“ zaváha Arsinoe, „ako si vlastne natrčila na toto miesto?“

„To je už veľmi dávno. Vtedy som mohla mať asi... štrnásť rokov. Chodila som s Connorom Howardom. Túlali sme sa v lese a v jednej chvíli sme sa ocitli pod týmto stromom. Keď sme tu ležali, v mojom vnútri sa čosi prebudilo. A už odvtedy sa sem stále vraciam.“

„S Connorom Howardom? S *tým* Howardom? S naším pekárom? Ale veď ten je strašne starý.“

Madrigal sa zasnene zasmaje.

„Vtedy nebol. Teda nie až taký starý.“ Nakloní hlavu a pokračuje. „Ak si nechceš rezať do ruky, nemusí to nevyhnutne byť krv. Občas postačia aj pľuvance.“

„Pľuvance?“ Arsinoe znechutene skriví tvár. „Fuj. Veď to je ešte horšie.“

„Keď myslíš.“

Madrigal s úsmevom pokrčí plecami a Arsinoe si zaborí špičku noža do kože na dlani. Len čo sa jej krv dotkne kôry prastarého stromu, cíti, ako sa duševné puto medzi ňou a medveďom napne. Vie, že k nej príde.

KAMENNÁ PAHORKATINA

Esta cez Kamennú pahorkatinu je tichá a opustená. Už pol dňa kráľovná a jej spoločníci nikoho nestretli. Od kedy sa blížia k Vlčiemu prameňu, posielajú vyzvedačov pravidelne napred s čoraz menším odstupom. Mirabella sedí s Bree a Elizabeth pod stromami vedľa cesty a opiera si bok u hrubý kmeň duba. To ticho ju znervózňuje. Jediný zvuk vyludzuje Pepper, Elizabethin čierno-biely chocholatý ďateľ, ktorý natešene ťobe do kôry nad ich hlavami.

„Je tu priveľký pokoj,“ zhodnotí Mirabella. „Akoby niekto umlčal všetky vtáky. Správajú sa tak, keď je nablízku kráľovná naturalistov?“

„Nemyslím si. V mojej prítomnosti to rozhodne nerobia.“ Elizabeth láskyplne zdvihne zrak k svojmu pomocníkovi. „Mohla by ich poprosiť, aby mlčali. Ale samy od seba by to neurobili.“

„Krádel vtákov so sklonenými hlavami,“ predstaví si Bree. „Aký smutný sprievod.“ Sedí za Mirabellou a rozdeľuje dlhé čierne vla-

sy kráľovnej na jednotlivé pramene, aby jej ich zaplietla do vrkoča. „Ako potom asi vyzerá jej fanfárový pochod? Celkovo by ma zaujímalo, čo sa deje okolo kráľovien s inými darmi, keď opúšťajú svoje mestá.“

„Kráľovnej bojovníkov v Bastiáne cvendžia meče a bubnujú štítý,“ háda Elizabeth. „A možno do vzduchu vystrelia niekoľko šípov buď lukmi, alebo silou mysle.“

Mirabella sa ticho zasmee. „Dnes už to robiť nemôžu, Elizabeth. Ich dar zoslabol.“

„Ja ti neviem. Občas sa mi zdá, že keď Rho počas obeda udrie pästami do stola, tanieri na chvíľku poletujú vo vzduchu.“ Elizabeth zvráští nos, no vzápätí sa zachichoce. Mirabella sa len uškrnie a schuti sa zahryzne do jednej z Breeiných zakázaných hrušiek.

Ešte nedávno bola Mirabella vyvolenou kráľovnou a verila, že opustí Rolant pod vejúciimi zástavami. Namiesto toho sa z domova odkradla uprostred noci a ani len v dedinách okolo mesta jej nikto neprišiel zaželať veľa šťastia. Cestuje v tajnosti a prestrojení, a aj keby to tak nebolo, Arsinoe a Katharine na obrade Oživenia preukázali mocné dary. A preto už vyvolená kráľovná neexistuje.

„Už sa neviem dočkať, kedy sa toto všetko skončí,“ zašomre Bree a lačne si premeriava sladkú zrelú hrušku. „Potom budeme konečne môcť zasa jesť, čo chceme, a chodiť si, kam sa nám zachce. A ja sa už teším na návštevy nápadníkov. Možno potom bude mať kráľovná Katharine plné ruky práce, aby ich zabávala, a nezostane jej čas posilať otrávené darčeky.“

Bree si zahryzne do jazyka a Elizabeth jej venuje prísny pohľad.

„To nič,“ mávne Mirabella rukou. Sama totiž dobre vie, že ani jeden z nápadníkov nepožiadala o prvú audienciu u nej.

„Aj tak na tom nezáleží.“ Bree zdvihne bradu. „My vieme, koho naozaj chceš: toho fešáka od naturalistov. Po svadbe by si si ho možno mohla nechať ako milenca.“

Pri tom nápade Mirabella vyprskne do smiechu. Joseph a si však nevie predstaviť ako svojho milenca. Chcel by ju mať celú len pre seba. Nič iné by si nezaslúžil, no to mu nie je súdené.

„Ten fešák od naturalistov so mnou už nikdy neprehovorí ani slovo,“ hlesne, „keď mu zabijem Arsinoe.“

„Aha, vracia sa vyzvedač.“ Elizabeth kývne bradou na koniec cesty a vstane. Už nie sú ďaleko od Vlčieho prameňa a rozmanitých lúk a potokov, okolo ktorých sa podľa slov Mirabelliných špiónov Arsinoe často poneviera úplne sama. „Vlastne je zázrak, že ju počas Nástupného roka nechajú tak často pobehovať bez dozoru.“

„Naturalisti nie sú zvyknutí vychovať kráľovnú, ktorá by mala skutočnú šancu vyhrať,“ domnieva sa Bree. „Nevedia, ako na ňu patrične dávať pozor.“

„Lenže možno ani nemusia,“ odvetí Mirabella, ktorá už tiež vstáva zo zeme. „Koniec koncov, ich kráľovná má za pomocníka statného medveďa hnedého.“

Vyzvedač zatiaľ zastavil svojho koňa a podal hlásenie veliteľke jej strážke, ktorá prikývla. Očividne môžu bezpečne pokračovať v ceste.

„Keďže sme už tak blízko Vlčieho prameňa, dúfala som v nejaké konkrétne novinky,“ povie Mirabella, potľapká Štrbu po krku a vysadne do sedla. „Že ju niekde zazreli. Ešte stále nám nepodal ani jedno spoľahlivé hlásenie o jej medveďovi. A to ma znervózňuje.“

„O medveďovi síce nie, ale často sa okolo nej vraj obšmieta tá horská leвица,“ pripomenie jej Bree. „A tá krpatá Milonka. A často aj...“ Bree na chvíľku zaváha, „aj Joseph.“

Mirabella po nej fľochne nahnevaný pohľad a Bree ihneď zvesí hlavu. Mirabella v žiadnom prípade Josephovi neublíži. A nechce zranit' ani Juillenne. Ak sa však Juillenne zamieša medzi Mirabellu a Arsinoe alebo na kráľovnú elementalistov vypustí svoju levicu, potom ona aj tá jej prerastená mačka zomrú spolu so svojou kráľovnou.

VLČÍ PRAMENĚ

Arsinoe opustí Vlčí pramen po Údolnej magistrále. Pekná široká cesta, ktorá z veľkej časti vedie údoliami, predstavuje hlavnú spojovaciu tepnu s hlavným mestom a rôzne sa kľukatí, vinie sa popri Gaštanových lesoch a Vyšebránach, priamo ku Kamennej pahorkatine. Ak má Lukov informátor pravdu, mala by niekde v Gaštanových lesoch natrafiť na Mirabellu.

Možno sa však Luke a jeho priateľ krajčír mýlili a Arsinoe sa po Údolnej magistrále môže pokojne zatúlať až do Indridu.

Akosi tomu však neverí. Takmer sa jej zdá, akoby sa k nej Mirabella blížila po pahorkatine. Už ju priam cíti, ako prichádzajúci dážď v strede leta.

„Nesmieš ísť za ňou! Nesmieš sa do toho miešať!“

„Ani sa nebudem,“ odvetí Jules. Nie je vôbec ľahké pobaliť si veci, kým je jej matka v izbe. Všetko, čo si Jules uloží do vaku, Madrigal opäť vytiahne: šál, jablko, obvazy. Madrigal všetko

schmatne a skryje si to za chrbát. Akoby tým mohla Jules zadržať. Akoby Jules neodišla tak či tak, hoci aj s prázdnyimi rukami.

„Ak ju nechceš ochrániť, načo potom vôbec ideš? Zostaň tu. Počkaj s nami. Nie si jediná, kto si o ňu robí starosti!“

„Je moja najlepšia priateľka,“ odpovie Jules potichu. Celý deň ju ako nejaký zlý duch máta spomienka na to, ako Arsinoe popoludní odišla z domu. Stálo ju nesmierne veľa síl, nechať ju odísť, a to aj napriek tomu, že už vtedy vedela, ako sa vyberie za ňou.

„Už od Beltainu sa ma držíš ako tieň,“ vyhlási Jules. „Prečo? Vari dúfaš, že ti odpustím tú vec s Matthewom?“

„Nie.“ Madrigal sa tvári úprimne dotknuto. Lenže Madrigal je aj čertovsky dobrá herečka a hocikedy nasadí presne ten výraz, ktorým chce u druhých vyvolať najsilnejší súcit.

„Už sa môžeš prestať hrať na ustarostenú matku. A láskavo mi nehovor, že nesmiem pomáhať Arsinoe. Aj ty si jej pomáhala, keď si ju zaučila do nízkej mágie. Okrem toho si jej pomáhala aj s kúzlom, ktorým počas Oživenia prilákala medveďa na pódium.“

„To bolo niečo celkom iné. Bolo to len divadlo. Navyše sa vtedy ešte nezačal Nástupný rok. Teraz je odkázaná len sama na seba.“

„A tým sa končí naša úloha v divadelnej hre.“ Jules nasrdene stisne pery. „Rozumiem, že si tu dlho nebola, Madrigal, ale aj ty sama si už dávno mohla pochopiť jednu vec: buď Arsinoe prežije, alebo zomriem spolu s ňou. Odjakživa bolo jasné, že sa to tak skončí.“

Parkety na chodbe potichu zaškrípu. Pred dverami Julesinej a Arsinoinej izby sa objaví starká Cait. Sivé vlasy má stiahnuté do prísneho drdola a bedlivo si premeriava dcéru i vnučku.

„Prepáč, že som narobila hluk, starká. Nič sa nedeje.“

„Chce sa rozbehnúť za kráľovkami,“ zašomre Madrigal. „Nikdy si ju tu nemala držať, tak blízko centra diania.“

„Nebola si tu, aby si mi hovorila do výchovy,“ odvetí Cait pokojným hlbokým hlasom. „No možno máš pravdu. Bolo nám jasné, že jej pukne srdce, keď Arsinoe zomrie. Lenže tak to už skrátka je, keď niekto vyrastá s kráľovnou.“

„Nehovor o nej tak,“ zavrčí Jules. „Znieš, akoby už bolo po nej.“

„Mala si Jules poslať preč,“ povie Madrigal.

„Preč? Čiže nie *k tebe*.“ Jules nahnevane prikývne. „Takže by som asi mala byť rada, že ma aspoň neklameš a nepredstieraš, že by si ma dakedy chcela.“ Pretlačí sa popri svojej starej mame a zbehne po schodoch. Camden sa s tichým vrčaním vyrúti za ňou.

Cait a Madrigal počkajú, kým netresknú dvere na prízemí. Až potom Madrigal vyhlási: „Radšej sme jej to mali povedať.“

„Nie.“

„Aj tak to zistí. Nie si predsa slepá! Videla si, čo sa s ňou deje, odkedy sa začal Nástupný rok. Je čoraz výbušnejšia. A to, ako zabila medveďa, ktorý ich napadol... ani sa ho nedotkla! Koľko tanierov už šmarila o stenu? Koľko váz už zhodila zo stolov? Pokúsila si sa jej dar spútať, no nefungovalo to.“

„Nerozčuľuj sa, Madrigal.“ Zdá sa, že Cait je unavená.

Madrigal sa len od srdca zasmaje.

„Ako často si to isté hovorila jej? *Nerozčuľuj sa. Nerob si starosti. Kroť sa.* Jasnovidka nám predpovedala, že je prekliata. Že ostrovu privodí zánik. A ty si jej *uverila*.“

Cait mlčky civie na svoju dcéru. Prešlo veľa rokov, odkedy to niekto povedal nahlas. Je to však pravda. Keď sa Jules narodila – keď sa narodilo požehnané dieťa Beltainu a prvá dcéra v novej generácii Milonovcov –, Cait podľa tradície ku kolíske privolala

jasnovidku. Len čo však jasnovidka vrhla jediný pohľad na maličkú Jules, napľula na zem.

„Utopte ju.“ Tak zneli jej prvé slová. „Visí nad ňou kliatba plurality. Jej dar bude zakalený darom vojny. Utopte ju teraz, kým neprepadne šialenstvu.“

Keď sa Madrigal zdráhala, pokúsila sa jej jasnovidka vytrhnúť bábätko z náručia, no len čo sa ho dotkla, upadla do tranzu a bľabotala o budúcnosti, ktorá im hrozí: „Musí sa utopiť, nesmie žiť. Prinesie záhubu, zánik...“ Po chvíli jej nebolo rozumieť, oči sa jej kľúčovito prevracali a Madrigal začala kričať. Bábätko prenikavo vrieskalo, až kým Cait a Ellis nakoniec jasnovidku nevyhodili z domu.

Nemohli maličkú Jules utopiť. Jednoducho nemohli. Preto použili krv jej matky, aby kliatbu plurality spúťali nízkou mágiou. Cait ešte ani dnes nevládze pomyslieť na to, čo urobili s jasnovidkou, ktorá sa vyrútila z ich domu, akoby ju prenasledoval vlk. Lenže keď bolo po všetkom, dohodli sa všetci, že na jasnovidku zabudnú.

Cait zažmurká a potom pokrúti hlavou.

„To nie je pravý dôvod. Dobre vieš, prečo sme Julesin dar vojny spúťali. Nie preto, aby nezničila Fennbirn. Ale aby nezničila seba.“

„Lenže ona sa nezničila. A teraz je pripravená uniesť kliatbu.“

„Na to nie je nikto nikdy pripravený. Kliatba plurality doháňa ľudí k šialenstvu. Nijaká duša neznesie viac ako jeden dar.“

„Vraví sa to,“ zamrmle Madrigal. „No vraví sa aj to, že dary prekliatych pluralitou sú vždy veľmi slabé. A moja dcéra je najmocnejšia naturalistka, akú kto kedy videl. Len si predstav, ako by vedľa toho mohol vyzerat' jej dar vojny.“

Caitina pomocníčka, ktorá sedí na zábradlí schodiska, nahlas zakráka. Vrana zúrivo preskakuje z nohy na nohu. Madri-

gal bola už odjakživa citižiadostivá. Hlboko vo svojom vnútri ju určite vzrušovalo, že práve jej dcéra sa stala súčasťou temného proroctva.

„O to tu teda ide?“ podpichne ju Cait. „Tvoja dcéra. *Tvoja* dcéra. V centre diania, s predurčeným osudom a veľkou budúcnosťou. V skutočnosti však ide opäť len o teba, Madrigal. Lebo vďaka tomu si *ty sama* súčasťou tohto všetkého. A dúfaš, že aj teba čaká veľká budúcnosť.“

„Ako môžeš vypustiť z úst také škaredé slová, matka?“ Madrigal na kratučký okamih privrie oči. Nieкто, kto ju poriadne nepozná, by si to nevšimol, lebo vzápätí ich znova vytreští a zračí sa jej v nich prosebný pohľad.

„Je mi jasné, že sme jej ho museli spútať,“ povie zmierlivo. „V minulosti ľudí poznačených kliatbou plurality upaľovali. Alebo topili. Čierna rada by sa dožadovala, aby som ju odniesla do lesa a nechala ju tam zomrieť.“ Nežne sa dotkne matkinho pleca. „Lenže dnes už je dospelá. Je silná a má jasnú myseľ.“

„Julesin dar vojny sme spúтали pre jej vlastné dobro,“ zdôrazní Cait. „A...“ Musí sa veľmi prekonávať, aby vyslovila to, čomu nechcela nikdy uveriť. „A keďže mala jasnovidka pravdu o kliatbe plurality, muselo už aj tebe istotne napadnúť, že mohla mať pravdu aj o zvyšku proroctva.“

„Že naša Jules privodí zánik ostrova?“ spýta sa Madrigal odmietavo. „Tá jasnovidka bola šialená ako veľa jasnovidiiek pred ňou.“

„Možno. Lenže naše spútavacie kúzlo potrvá aj naďalej, Madrigal.“

„Možno, no nevydrží večne. Bude čoraz slabšie, dokonca už teraz je. Keby som chcela, mohla by som ho zrušiť. Je krv mojej krvi. Ja som jej matka a urobím to, čo považujem za najlepšie.“

GAŠTANOVÉ LESY

Keď už Arsinoe omrzí chôdza, založí si vedľa cesty táborový oheň, ktorý dobre vidno už z diaľky. Keď si konečne urobí pohodlie a podloží si hlavu vakom s košelou a jedlom, vynorí sa Mirabellin vyzvedač. Presne ako čakala.

Neznáma postava sa k nej zakráda pomerne obratne. Arsinoe vyzvedača začuje, až keď je tak blízko, že už ani nemusí kričať, aby jej rozumel.

„Odkáž mojej sestre, že som tu,“ poverí ho a ani sa pritom neotočí. „Odkáž jej, že na ňu čakám.“

„Mirabella.“ Elizabeth nežne chytí kráľovnú za plece a zatrasie ňou. „Mirabella, vstávaj. Vyzvedač sa vrátil.“

Tu v lese urastených gaštanov Vlčieho prameňa je taká tma, že Mirabella rozoznáva iba obrysy. Zadriemala opretá chrbtom o kmeň stromu, no teraz vidí, že sa v spánku prevrátila. Na líci má prilepenú zeminu.

Kdesi vpravo počuje nadávať Bree a po chvíli sa tvár jej priateľky vynorí z tmy vo svetle pomarančového plameňa, keď svojím darom podpáli zopár navŕšených halúzok.

„Dopekla.“ Bree má opuchnuté oči. Krátko mávne zápästím a plamene vyšľahnú do výšky. „Prezradí mi niekto láskavo, čo je také dôležité, že musíme opustiť naše nepohodlné lôžka na tvrdej zemi?“

Vyzvedač zoskočí z koňa a pokľakne na jedno koleno. Zdá sa im nervóznym, priam zmäteným.

„Čo sa stalo?“ spýta sa ho Mirabella. „Zatarasilo nám niečo cestu do Vlčieho prameňa?“

„To je nepravdepodobné,“ zívne si Bree.

„Ide o kráľovnú Arsinoe,“ odpovie vyzvedač. „Čaká na teba pri ceste.“

Nikto nereaguje, len Bree, akoby sa odrazu celkom zobudila, lebo na sekundu nechtiac premení malý táborák na desivú vatru.

„Odkiaľ zistila, že k nim ideme?“ čuduje sa Elizabeth. „Asi má lepších špiónov, než sme si mysleli.“

„Videl si jej medveďa?“ vypytuje sa Mirabella.

„Nie. Všade som ho hľadal, ale akoby ani len môj kôň nezačetril jeho pach.“

Mirabella sa pozrie na východ. Medzi stromami sa pomaly rozvidnieva. Predstava medveďa ju ťaží ako cencúľ v bruchu. Vynoria sa jej živé spomienky na jeho pazúry, zúrivy rev a krik ľudí pod pódiami, a krčovitopreglne.

„Vyrazím na cestu, len čo budem mať dosť svetla, aby som sa nepotkla o korene,“ oznámi. „Potrebujem Štrbu alebo mi postačí bežať?“

„Mira!“ zvolajú Bree a Elizabeth jednohlasne.

„Nemôžeš za ňou ísť, kým nezistíme, kde trčí jej medveď,“ prehovára ju Bree.

„Vyšli vyzvedačov ešte raz, za denného svetla.“

„Nie,“ odmietne Mirabella. „Ak si medveďa ukryla, tak s tým nič nenarobíme. Ja som pripravená.“ V žiare ohňa si premeria tváre svojich priateľiek a dáva si pritom veľký pozor, aby pred nimi nedala najavo vlastný strach. „Moja sestra je tu. Je čas.“

Joseph beží, čo mu nohy stačia, po tmavom úseku Údolnej magistrály lemovanom stromami. Po dlhom dni v lodenici je unavený ako pes a sotva po príchode domov zatvoril oči, aby si pospal, už ho budila Madrigal, lebo mu hádzala kamienky do okna.

Najprv si vrel, že určite prišla za jeho bratom Matthewom, no keď otvoril okno, volala Josephovo meno a divo naňho mávala. Preto teraz beží tmou ako splašený kôň v slepej nádeji, že zabočil na správnu cestu, aby našiel Jules a Camden. Nemajú pred ním veľký náskok a Jules ešte stále bolia nohy od otravy sladkosťami, a bolesť po nejakom čase určite unaví aj ju.

To, čo mu však Madrigal porozprávala o Jules, jednoducho nemôže byť pravda. Že Jules je poznačená kliatbou plurality a má dar vojny. Joseph raz videl jedného chlapčeka, ktorého postihla rovnaká kliatba. To úbohé dieťa už napoly prepadlo šialenstvu, ustavične si zakrývalo uši a udieralo si plece o múr. Natrafil naňho úplnou náhodou, keď sa s Matthewom vybrali do Indridu. Rodičia chlapca viedli do chrámu v hlavnom meste, kde ho mali pomocou milosrdného jedu zbaviť trápenia.

Lenže nie Jules. Podľa Madrigal kúzlo nízkej mágie, ktorým jej kliatbu spúтали, stále slabne, takže jej dar vojny sa môže prejavíť hocikedy, keď sa rozčúli. Ibaže Jules sa ustavične pre niečo rozčuľuje a doteraz si na nej nič nezvyčajné nevyšmol.

Joseph jednoducho nechápe, čo si Madrigal sľubuje od toho, že doňho nahustí také lži. I napriek tomu sa však vydal hľadať Jules, aby jej zabránil pchať nos do záležitostí kráľovien. Ak sa

im totiž vmieša do boja o trón, Čierna rada jej zotne hlavu – či už je prekliata pluralitou, alebo nie.

Arsinoe vyľakane zvraskne, keď Mirabella preberie jej vyhasínajúci táborák k životu. Plamene sú razom také horúce, že štiepka sa v priebehu pár sekúnd rozpadne na popol, a keď sa Arsinoe odkotúľa do bezpečnej vzdialenosti, do nosa jej udrie smrad obhorených vlasov. Masky sa jej tak rozpálila, že sa jej na chvíľku zmocní strach, či jej drevo nespľynie s pokožkou.

„Ty,“ zakašle Arsinoe. Vrazí do stromu a rýchlo sa vydriape na nohy. Mirabella stojí na opačnej strane cesty. Arsinoe nepočula ani jeden krok, ani jedno puknutie halúzky. „Si tichšia ako naposledy.“

„Možno len ty tvrdšie spíš.“

Arsinoe preletí očami po svojom improvizovanom vankúši – plátennom vaku s poskladaným oblečením a tvrdým syrom, ktorý na jednej strane oškvrklo dočierna.

„To by som nepovedala.“

„Kde máš medveďa?“ zisťuje Mirabella.

„Nepriviedla som si ho.“

„Klameš.“

Arsinoe sťažka preglgne. Uvedomí si, že na hrudi ju upokojujúco ťaží otrávený nôž, no v skutočnosti ho nechce použiť. Tak či tak by malo byť ťažké prepracovať sa k Mirabelle dostatočne blízko, aby ju sekla. Výbuch plameňov nebol nijaký žart. Mirabella konečne našla guráž.

„Radšej by si ho mala privolať zo svojho úkrytu,“ varuje ju Mirabella. Arsinoe ucíti na koži podivuhodné mravčenie. Keď sklopí zrak, všimne si, že chĺpky na rukách jej vstali dupkom.

Blesk pretne sivé ranné svetlo oslepujúcou bielou žiarou a zo stromu za Arsinoiným chrbtom vyletia iskry. Sila blesku jej s neuveriteľným náporom pritlačí nohy na zem a ona sa skrčí